

Vrata iza Vrata
propovedano u Flegstavu
6. februara 1965

Ja vas ovde ovoga jutra pozdravljam. Razmišljao sam o tom vremenu, kada sam prvi put došao u Flegstaf. To je bilo pre, pretpostavljam, oko trideset osam godina ranije, možda i četrdeset. Govorio sam o vožnji uz brdo. Nije bilo snega, a moj mali T - model, skoro da se nije mogao popeti na brdo. Mogao je voziti pedeset kilometara na sat, ali to je dvadeset i pet na *ovu* stranu i dvadeset i pet na *onu* stranu, znate već, po ovim putevima koje smo imali ovde.

Ne, Brate Karl. On mi govori o jednoj maloj pesmi koju sam jednom otpevao o svom Fordu. Ovo nije prikladno mesto zato, brate Karl.

Tako, mi smo veoma zahvalni. Imao sam jutros toliko mnogo sve-dočanstava, koja sam čuo od ove braće. Sreo sam neke od tih ljudi.

I bio je jedan propovednik koji je upravo ovde govorio, mali brat Španac koji nam je dao svoje vreme, u kom je njegov sin pevao. Nije li to bilo predivno za šesto godišnjega dečaka? To je bio, najlepší mali glas koji sam ikada čuo od jednog malog dečaka.

Dakle, braća su zaboravila da objave, da ovaj brat drži skup ovde u vašem gradu. Mislim da je to dole u Crkvi Božijoj, ili Skupštinama Božijim? Brat kaže: "Božijim Skupštinama, dole u Božijim Skupštinama. Siguran sam da će on ceniti vašu prisutnost. Koliko će dugo trajati skupovi, brate? Do nedelje. Duhovne pesme biću večeras pevane. Vi ste svi srdačno pozvani da dođete na ovaj skup. Večeras, u pola osam, nalazi brate? Hoćeš li nam samo reći gde se nalazi? 113 West Clay ulica, to je ovde tačno u Flegstafu.

Da li je još uvek dečak sa vama? Ne, njegov tata će verovatno pevati. Ti ćeš pevati, zar ne? Pa, to je baš lepo, mislim da je to u redu za jednu pesmu. Dakle, to se veoma retko može videti; ali to je, obično, ako postoji jedan talenat u porodici, a ostali je nemaju. Sve je to započelo postom i molitvom, brate Branham."

Dakle, ako bi sve Američke porodice bile takve, dakle, oni bi raspustili svu policiju. Nastupio bi Milenijum, mi bi onda bili u prvoj klasi. Tako je. Sva smrt bi iščezla, sve bolesti, tuga, sva razočarenja, i mi bi bili sa Hristom.

Tako mi smo srećni, da slušamo sva ta lepa svedočanstva. Imao sam privilegiju da prvi put sretnem brata Erla, i sinoć sam razgovarao sa njegovom ženom, ona je bila pozivana i isceljena nekoliko puta na skupovima; rekla je, na zadnjem skupu, bila je na predavaonici.

Pomalo zvuči malo čudno. Ja se nisam setio brata Erla, i ako sam se negde sa njim rukovao. Sedeo sam sinoć kraj prozora, čekajući ga da dođe.

I došao je jedan visoki čovek, imao je crne brkove. Rekao sam: "Evo ga dolazi." I onda Bili, moj sin, je rekao: "O, ne," rekao je: "to nije brat Erl. On je mnogo mlađi od ovog čoveka." Onda sam ovde, sinoć sreo njegovu ženu, i imao sam privilegiju biti u njihovom divnom domu, ovde u gradu.

Ovo je jedno lepo mesto. Uvek sam ga želeo nazvati »Flagpole« (= jarbol) umesto Flegstaf (Flaggenstock), zato što leži ovde skroz na vrhu brda. Vidite? I kažem vam, ako ovde imam nekoga iz Teksasa, može se hvaliti. Juče sam napustio Tuson, oko stodvadeset ili stodvadeset pet kilometara, otprilike odande, a jutros sam ovde u kaputu. Vidite li kako je u Teksasu, šta imamo u Arizoni, zar ne? Tako je. Mi smo upravo ovde.

Ovo je vreme zajedništva? Stari Doktor Bosfort, moj prijatelj, možda su mnogi od vas upoznali brata Bosforta. On je bio jedan posvećen stari čovek. I jednom me je pitao: "Brate Branham, da li znaš šta je zajedništvo?"

Rekao sam: "Mislim da znam, brate Bosfort."

Rekao je: "To su dva druga u jednom brodu, tako da ga oni moraju podele."

Dakle, to je ono što *zajedništvo* jeste; mi uzimamo i dajemo, delimo jedni sa drugima; sa bratom Karl Vilijamsom, i svima ostalim, bratom Autlou. Oh, među prvim ljudima u Arizoni koji su ikada sponzorisali neki od mojih skupova bio je brat Džimi Autlou, i mi smo posle toga vremena, bili bliska braća. Mi smo veoma srećni zbog svih vas, zbog propovednika i braće koju smo ovde sreli. Ja nemam mnogo vremena, rukovati se sa svima, kao što ja to volim, jer zajedništvo je kada se mi sastajemo.

To me upravo podseća na skup u Feniksu. Imao sam privilegiju, pošto je to poglavlje prvo počelo, da im pomognem da organizuju poglavlja i da im govorimo. I to je jedina organizacija kojoj sam ja pripadao, ali to i nije organizacija. To je upravo jedan organizam koji deluje među ljudima.

I ako neko od vas ljudi ovde jutros, koji ne pripadate u ovo zajedništvo Hrišćanskih poslovnih ljudi punog Evanđelja. Ako verujete i ako ćete poslušati moju reč, to je jedna od najboljih najlepših grupa. I braća - propovednici, oni nisu protiv vaše crkve; nego za vašu crkvu. Vidite, to je njihov način kako da unesu stvari u crkvu.

Upravo se desilo, da pogledam oko sebe na ovu ljupku damu ovde, koja je upravo pevala pesmu pre nekoliko trenutaka. Čuo sam mnoge pokušaje toga, ali ta dama je imala glas koja je upravo mogla da otpeva, znate već, a da ne pišti. Gospodo, tako mi se to dopalo; bilo je veoma, veoma lepo. Rečeno je da je to bila žena ovdašnjeg propovednika. Brate, trebala bi da ti peva svake noći pre spavanja, bilo bi veoma dobro, veoma fino. Bilo je to veoma dobro otpevano. Jako mi se veoma dopalo.

A jutros me to pomalo podseća na jednu malu priču. Ja volim da lovim i pecam, i to je jedan od razloga što sam ovde u Arizoni mogao loviti i pecati. Ja to volim. I tako, jednom sam pecao u Nju Hampsahire.

I izgleda da imam mnogo kolega ovde koji vole da pecaju, muškarci i žene takođe. Mi svi to volimo.

I tako imao sam mali šator, koji sam poneo putem gore, gde već znate prijatelji, pomalo je bio težak, gde se nisam mogao lako popeti tamo gore. Oh, tamo je sve prepuno tih malih pritoka koje su se spuštale sa vrha planine u Nju Hampshire. I mnogo malih pastrmki, duge možda trideset pet do četrdeset centimetara, upravo mnoge od njih. Ja bih išao tamo i lovio ih, upravo sam ih lovio iz zabave, i puštao ih. Ako bih jednu ubio, tada bih je uzeo i pojeo.

I tako imao sam neke - neke od ovih žalosnih vrba koje su porasle, i svaki put kada bih prekoračio moju liniju bacanja... Imao sam malu veštačku mušicu. I svaki put kad sam zabacivao udicu, ja bih je upetljao oko žalosne vrbe. I pomislio sam: "Ipak, uzeću jutros sekiru i otići ću tamo i poseću tu žalosnu vrbu, tako da mi ne će smetati u zabacivanju." Oh, pogledao sam dole pod malu staru, kao dabrovu branu, i oni su se nalazili tamo, čekajući samo na veštačku mušicu da je uhvate. Uobičavao sam govoriti: "Upetljali su mi se u kosu." Ali sada nemam dovoljno kose da se za nju zakače. Upravo kao kada biste ih - kada biste ih posmatrali. Tako da sam ja stigao tamo tog jutra i uzeo tu malu staru sekiricu, i posekao žalosnu vrbu. I uhvatio sam ih tri ili četiri, i onda sam trebao spremati doručak, i vratio sam se. Ja nisam baš neki kuvar. Rekao sam ženi da ne znam skuvati vodu a da ne zagori, tako možete znati da je to bilo prilično loše kuvanje.

I tako na svom povratku nazad, tamo video sam medvedicu i dva mladunčeta, i ušli su u moj mali šator. Ako govorite o metežu nečega; vi i ne znate, kako sve stvari mogu biti rasturene, dok ne pustite medveda u šator. Nije u pitanju što oni pojedu, hteo sam reći; u pitanju je ono što oni unište. Imao sam jednu malu pastirsku peć koja je bila unutra, i oni su se popeli na ovu malu pećku i jednostavno skakali gore dole, mogli ste čuti zveket cevi, i to su rasturili na komadiće, znate već. I kada sam tamo stigao, imao sam staru pušku, dvadeset dvojku koja je bila tamo, a imao sam i ovu sekiru u rukama.

I znate, kada sam tamo stigao, majka je odjurila na jednu stranu i dozivala svoju mladunčad. Jedno mladunče je krenulo za njom, u redu; ali drugo je sedelo, mali slatki medvedić. Bio je maj, znate već, tek što su izašli napolje. I pomislio sam: "Šta on to radi?" A onda je ona pogledala na mene. A ja sam pogledao prema drvetu da bih video koliko - koliko je bilo blizu, jer oni vas mogu ogrebat, znate već, zbog tih mališana. Vi ih ne možete odvratiti od toga. Vidite li? Tako da sam ja posmatrao staru majku jedno vreme, znate već. Ona je nastavila da ih doziva, i pravila je buku, slično kao ptica. Trebali ste ih čuti kako zvuče. Tako da je ona nastavila dozivati to mladunče, i to mladunče nije htelo da dođe.

Dakle, pomislio sam o mojoj puški. I pomislio sam: “Ne, ako bih otrčao tamo unutra i uzeo svoju pušku, ako bih ubio tu staru majku, ostalo bi dva siročeta u šumi,” i nisam želeo nositi takvu krivicu. A osim toga, samo punjenje puške, kalibar dvadeset dva bi bio prilično mali, znate već. A ponekad nije htela ni da opali, trebao sam okinuti tri do četiri puta da bi opalila. Tako da sam pomislio: “Pa, jednostavno ću se popeti tamo na to drvo, ako bi ona krenula ovamo. Popeću se tamo na drvo, i uzeću jednu šibu i opaliti je preko nosa.” Nos im je veoma osetljiv. Samo bi ciknula, sišla dole, i onda otišla, znate već, i ostavila bi vas. Tako da sam pomislio: “Popeću se na to drvo.”

Ali radoznalost tog malog medvedića, oh, ponašajući se na taj način. I pomislio sam: “Šta on tamo radi?” Tako da sam nastavio da to pratim, posmatrao sam je, znate već, odmičući dalje od nje, i približavajući se drvetu, jer ona je nastavila da doziva mladunče. Tako da sam se još malo približio, i znate li šta je taj mali medvediće radio?

Dakle, ja volim te tortilje ili palačinke, mislim da ih vi tako zovete. Dole na jugu mi ih zovemo tortilje. Nisam baš dobar u njihovom pripremanju, ali sam stvarno dobar u jedenju. I vi znate da sam ja bio Baptista. I ja ne volim prskanje; ja stvarno volim da ih krstim, zaista ih dobro namažem šećernim sirupom. Tako da sam imao sa sobom celu kanticu tog sirupa *ovako* veliku, koja je bila tamo, pola kofe od četiri litre, za moje palačinke.

A taj mali medvediće... Znate, medved voli slatko. On je otišao do otvorene kantice sa šećernim sirupom. On je grabio tamo sa malom šapom *ovoliko* širokom. I on je to podigao svojim rukama, i on je udarao dole svojim malim nogama, i *ovako* lizao, znate već. Tako je. I on je to lizao svojim malim jezikom. Da sam imao samo foto - aparat, voleo bih da sam to jutros mogao pokazati, da samo to vidite. I tamo je on bio, gurajući svoje male noge unutra, i ližući na taj način. I povikao sam: “Gubi se oday-de,” na taj način. I on uopšte na mene nije obraćao pažnju, i nastavio je lizati. On je ispraznio tu kofu. Vidite?

I povikao sam tako na njega, i on se okrenuo i pogledao na mene. Nije mogao otvoriti svoje oči, bio je sav od tog šećernog sirupa, znate već, skroz zamazan preko očiju, a njegov mali stomačić je bio toliko pun šećernog sirupa koliko je samo mogao biti. I onda, nakon izvesnog vremena on se zateturio u stranu i otrčao svojoj majci. Odvela ga je tamo gore u žbunje i počela ga lizati. Oni su se plašili da sednu pored kofe, ali mogli su njega lizati. A ja sam rekao: “Nije li to tip dobrog starog Pentakostalnog skupa: upravo su se tako dobro napunili dobrih i slatkih stvari, a kada su izašli napolje, neko bi to polizao. To je pravi skup u zajedništvu. Dakle, mi samo dolazimo na taj način da bi umočili svoje ruke u kofu, svaki od nas, zaronimo do lakta u Božije blagoslove.” Siguran sam da ćete vi to naći u probuđenju koje je dole u Skupštinama Božijim, kada budete sada išli tamo dole. Gospod vas blagoslovio.

Nedavno sam rekao u Feniksu, nadam se da to nije zvučalo bogohulno, jedan vic o propovedniku koji bi izlazio svako jutro za govornicu, i punih dvadeset godina je propovedao po dvadeset minuta i onda bi završio, a oni nisu mogli razumeti zašto je to bilo tako. I onda, jedno jutro on je propovedao četiri sata. A đakoni su ga pozvali, i rekli: "Pastiru, mi te zaista volimo." Rekli su: "Mi mislimo da su tvoje poruke predivne." I rekli su: "Mi znamo, kao đakonsko veće, mi smo te posmatrali i merili, i bilo je svake nedelje tačno dvadeset minuta." I rekli su: "A jutros je to bilo četiri sata." Rekli su: "Mi to ne razumemo."

On je odgovorio: "Reći ću vam braćo." Svako jutro kada idem da propovedam," rekao je: "kada me vi pozovete za govornicu, ja gurnem ruku u džep i stavim jednu od ovih mali bombonica pod jezik." "I za dvadeset minuta bombonica se istopi," rekao je: "onda znam da je vreme da moram da završim." I rekao je: "Jutros je bila greška u tome što sam uzeo dugme...?..."

Karl Vilijams i Džuel Roz, istinski bliska braća i moji prijatelji, su nedavno otišli u grad, i doneli otprilike *toliko* veliko dugme da bi mi ga dali, ali ga jutros nemam kod mene. Tako mi smo zahvalni što smo ovde.

Dakle, da li neko ovde poznaje Doktora Li Vejla? Ja ne mislim niko. On je bio Baptistički propovednik, Doktor Teologi, i zaslužio je svoje titule. On je bio visoko obrazovani učitelj u početku, i on je veoma fin obrazovani čovek. A moje kasete o *Sedam Crkvenih Doba*, poslao sam ih njemu da izvrši gramatičke korekcije. Zbog mog starog Kentaki jezika, jer to nije baš najbolje za ljude koji čitaju knjige, tako da će on izvršiti gramatičku korekturu za mene. I onda, kada završi, poslaće ih nazad da bi ustanovili sve izmene. A knjiga će sada ići u štampu nakon tri - četiri godine.

On me je pitao, rekao je: "Mogu li ja napisati jednu knjigu, samo sa mojim komentarima."

A ja sam rekao: "Pa, to je u redu, brate Li."

Onda je on rekao: "Reći ću ti nešto." Rekao je: "To nije za prodaju; deliće se."

Rekao sam: "Pa, onda, siguran sam da je to u redu." Vidite?

Oni su bili sponzori, bilo je deset ljudi koji su sponzorisali, što ih je koštalo oko hiljadu petsto dolara, mislim toliko, kako sam razumeo, bilo je deset hiljada primera. I tako mi smo ih dobili; to je sve izašlo iz štamparije pre par dana, a dobili smo samo dve do tri knjige juče. Bili ih je doneo. I oni ih dele. Dakle, ja još nisam pročitao; ne znam šta je on napisao. To je verom dogođeno. Ali siguran sam, ako biste želeli imati jednu, ako nam samo budete pisali, biće vam poslane besplatno. Vidite? Ona se zove *Prorok Dvadesetog Veka*.

Zapazio sam sliku ovde napred u knjizi, mnogi od vas ste dobili tu sliku, naravno, i To ste videli, to je ona kada je Anđeo Gospodnji bio fotografisan u Hjustonu, u Teksasu. Oni su otcepili jedan deo od toga.

A onda sam video ovde nazad. Koliko od vas je ikada bilo na tim skupovima, da vidim? Pretpostavljam da ste vi skoro svi bili. Čuli ste me kako mnogo puta govorim: "Senka se nalazi preko nekoga." Dakle, vidite li, ako nešto kažete, a to nije istina, Bog s tim ne će imati ništa. Kao što znate Bog se ne nalazi u lažima, već On potvrđuje samo ono što je istina.

Tako kada je On rekao Mojsiju, kada ga je On sreo tamo u pustinji u Vatrenom Stubu, u gorućem žbunu. I onda kada je On izveo narod napolje, i oni koji bi pratili Mojsija na tom putovanju dospeli na planini, i onda je On sišao na planinu Sinaj, taj isti Vatrene Stub, i potvrdio je da je istina ono što je Mojsije rekao.

Dakle, Bog će to učiniti. On to uvek čini. Tako ovo Svetlo ovde, naravno, mi smo to povezali sa Bogom, zato što je To bilo iste prirode i sve ono što je On činio kada je bio ovde na zemlji.

Što se toga tiče, vi ste doživeli, da sam rekao: "Preko ove osobe ovde, ja vidim jednu tamnu senku - senku smrti." Koliko, od vas ste čuli, da je to bilo rečeno? Dakle, ovde nedavno na skupu, bio je neko radoznao, pitao se da li se može napraviti fotografija o tome, kada se to kaže. Blizu je sedela jedna gospođa, a taj čovek je imao foto - aparat. A ja sam rekao: "Ova gospođa koja sedi ovde je gospođa ta - i - ta," šta god da sam rekao. Rekao sam: "Ona je osenčena smrću, i ima rak." I upravo onda je on napravio fotografiju, jer je bila blizu. I tamo je to bilo (Vidite?) taj ćubasti, crni rak smrti se nalazio tamo na toj ženi. A onda je ponovo progovorio Sveti Duh.

Dakle, kada su oni ovo stavili u knjigu, oni su to isekli, tako da su oni to ubacili ovde unutra dok knjiga ne izađe iz štampe. I to je razlog što ćete naći tamo taj ne uvezani list. Ja mislim: "Glas Isceljenja" je bio izdavač koji je to štampao.

I sada je to apsolutno besplatno. A sponzori se nalaze na zadnjoj strani knjige, koji su uložili hiljadu petsto dolara u to, samo da bi dospela u javnost, da bi javnost to čitala. Tako da je to besplatno, i to je lepa mala knjiga. Ne znam njenu sadržinu, nikad je nisam čitao; Otac to zna.

Ali vidite, za mene, to je apsolutna istina. To je ono što mi očekujemo - Istinu. Isus je rekao: "I poznaćete Istinu; Istina će vas izbaviti." A On je Istina. Isus, Sin Božiji je Istina Reči, zato što je On bio Reč objavljen u Telu. "U početku bejše Riječ, i Riječ bješe u Boga, i Bog bješe riječ...I Riječ postade Tijelo i useli se u nas." Zbog toga je On bio Istina, zato što je Riječ Istina, i On je bio ta Istina.

Dakle, kada mi Njega vidimo kako se vraća u ovim zadnjim danima, ovaj veliki Božiji pokret, koji se kreće preko svetskih nacija, sakupljajući narod za jednu Nevestu, to je Istina.

Godinama unazad govorili su da ne postoji tako nešto kao što je govor u jezicima; to je bila besmislica. Bog je to obećao, i dokazao je da je to Istina. Tako je.

Neko je jutros rekao; verujem da je to bila naša cenjena sestra koja radi sa decom u vezi njihovog krštenja; rekla je: "Možete čuti nekoga kako govori u jezicima. Ali čuti nekoga kako peva u jezicima (Vidite?) to je bila tako divna stvar."

Sećam se mog prvog iskustva; bio sam u Rejdiger Zajednici u Fort Vejnu u Indijani. I govorio sam, i držao isceliteljsku službu nakon smrti brata B. E. Rejdigera. I brat Bosfort je tamo bio, i Pol Reder; a on je bio baptista kao i ja, i bili smo veliki prijatelji. I dok sam tamo govorio, trebao sam se moliti i za bolesne. Onda je to bila jedna čudna stvar za njih, ipak jedna gospođa je dovela jedno hromo dete, i pošto je ono došlo na podijum, pojavila se Gospodnja vizija i rekla mu sve što nije bilo u redu sa tim malim dečkom. I zamolio sam ženu da mi preda malog dečka.

Dakle, samo za sestrino svedočanstvo, da bi mogli videti kakva radost i kakav istinski fenomen Božije milosti, šta to može učiniti, kada to deluje prema Božijoj Reči, prema Božijem obećanju, delotvoran za ovaj čas.

Dakle, Božije obećanje Noju za nas danas neće delovati. Božije obećanje Mojsiju, mi ne možemo doneti Mojsijevu poruku. Mojsije nije mogao doneti Nojevu poruku. Mi smo dobili Poruku za naš čas. Mi nismo mogli imati Luterovu poruku. Nismo mogli imati ni Veslijevu poruku. Ovo je jedno drugo vreme. Bog je razdelio Svoju Reč za svako doba. I kako to doba nastupa, On šalje tamo nekoga da potvrdi tu Reč, da bi dokazao da je to istina. Mi to vidimo onda u svakom, kao ono što je Isus rekao kada je bio na zemlji, On je rekao: "Gradite grobove prorocima, a vaši očevi su ih pobili."

Dakle, moji preci su katolici, kao što to znate, budući da smo Irci. Oni govore o Svetom Patriku; katolici tvrde da je on bio katolik. Pa, on je toliko katolik koliko i ja. Oni govore o Jovanki Orleanki. Oni su spalili tu devojkicu na lomači za veštice. Mi svi to znamo. Zato što je bila duhovna i videla vizije. Naravno, nekoliko stotina godina kasnije, oni su iskopali kosti, sveštenika i radi kajanja, bacili ih u reku. Ali kroza to se ništa ne događa.

Oni uvek prolaze pored toga. Čovek uvek zahvaljuje Bogu za ono što je On učinio, i gledajući napred na ono što će On uraditi, a nemaju pojma šta On upravo čini. To je jednostavno ljudska priroda. A čovek ovog sveta nije promenio svoju prirodu. Tako videli smo da je naša Poruka, danas Poruka koja nam važi: "Izađite iz Vavilona, i budite slobodni, i ispunite se Duhom Svetijem, i očistite svoje lampe, i pogledajte gore jer se približilo naše izbavljenje," ove stvari su strane mnogim ljudima koji nose i prizivaju predивно Ime našeg Gospoda.

No ipak, usred svega toga, mi nemamo ništa protiv tih ljudi, tih denominacijskih ljudi. Oni su u redu; oni su fini. Oni su udruženi sa nama u Evandelj, jer Isus je rekao: "Niko ne može doći k Meni ako ga ne dovuče otac. I sve što meni daje Otac k meni će doći."

Mi smo samo odgovorni za sejanje Semena. Neka padnu pokraj puta, neka na različito tlo; a neka padnu na dobru zemlju i donosi rod po sto. Tako da smo mi samo sejači Semena. Bog je Onaj koji određuje kuda ono da padne. A sada, molimo se ovoga jutra, da padne malo Seme negde, da bi nekoga ohrabrilo.

I da dovršim moje svedočanstvo što se tiče te male žene o kojoj sam govorio, ta žena je dovela to malo dete, malog dečaka, pretpostavljam, oko deset do dvanaest godina, a možda i nije imao toliko, jer ga je ta žena nosila. I ona ga je predala. I upravo tada, dok sam prinosio molitvu za to dete, mališan je iskočio iz mog naručja i odjurio niz podijum, pred oko tri ipo hiljade ili četiri hiljade ljudi. I kada se to desilo, prva stvar koju su videli, je majka koja je sedela na prednjem sedištu, onesvestila se i pala preko.

Da li ste upoznati sa Amišima Menoniten? Ne znam da li ih imate ovde: duge kose, veoma su dragi ljudi, i veoma čisti i dobar tip ljudi. Znaćete već, među svim Menonitima, ili Amišima, i tako dalje, mi nismo imali niti jedan slučaj maloletničke delikvencije. Nazovite ih smešnima, ako samo želite, ali nama nešto nedostaje u našim porodicama, što oni imaju. Oni nemaju niti jedan slučaj na sudovima - da se među njima javlja maloletnička delikvencija. Oni vaspitavaju decu samo na jedan način, i to je put kojim oni idu.

A mlada devojka je bila poznati pijanista, divna mlada žena, dugačka plava kosa svezana na leđima. I kada je pogledala, i ona je bila Amiš; ništa nija znala o Pentakostu, a niti sam ja. Ali kada je pogledala na binu, i videla, kako je taj mali dečak trčao, hodajući tuda, ona je podigla ruke gore.

Dakle, znam da ima fanatizma, i nadam se da nisam tome sklon. Ja nisam lažov. Ako grešim, ja ne grešim namerno; ja onda grešim u neznanju.

Ipak devojka je podigla ruke gore, a kosa joj je pala preko ramena, i počela je da peva u nepoznatom jeziku. I pevala je tu pesmu: *Naš Slavni Lekar Sad Je Tu*. I kada je skočila od klavira. Znam da ovo sada zvuči veoma čudno. Ali ova devojka nije znala ništa o govoru u jezicima, ali je pevala u nepoznatom jeziku: *Naš Slavni Lekar Sad Je Tu*. A klavir je nastavio da svira: *Naš Slavni Lekar Sad Je Tu*. A oni su svi ispunili oltar, i od gore sa balkona u prizemlje, ljudi su vrištali. Devojka je tamo stajala, sa podignutim licem *ovako* nekako, govorila je u nepoznatim jezicima; a klavir i dirke od slonovače su i dalje svirale.

Naš slavni Lekar sad je tu,

Premili dragi Isus,

On utehu nam daje svu,

Naš Spas je samo Isus!

Oh, to je... "Što oko ne vidje, i uho ne ču, ono što je za nas sačuvano." Zna li vi, na šta mislim? Zašto bi - zašto bi ikada prihvatili neku zamenu ili nešto što je nalik vera, kada su nebesa puna originala, istinske Sile Božije, koje mogu osloboditi dušu, koja može učiniti nešto za nas? Bog vas blagoslovio. Dakle, ima toliko mnogo stvari kazati.

Nikada vam nisam rekao gde da nabavite ovu knjigu. Vidite? Poštanski fah 325, Džefersonvil. Ako budete pisali, pa oni će vam je poslati. Ili, da posetite jednu od službi; oni će vam ih dati.

Dakle, veoma sam zahvalan za ovo lepo vreme druženja. I jutros sam razmišljao o jednoj maloj priči, koju sam povremeno pričao pred hrišćanima Poslovnih Ljudi, o Zaheju. Mnogi od vas ste čuli kako pričam o tome, kako ovaj mali čovek nije verovao u ova otkrivenja tajni srca i da su od Gospoda. Naravno, pretpostavljam, kao što mi to imamo u svakom dobu, da vidimo original a potom vidimo imitacije. Samo s stime treba da se mi pomirimo. Ali jedan dobar, i solidan mislilac i čovek vičan Pismu to razume. Vidite?

Kada je gospođa Ami Sempl Mek Person, kada je ona bila ovde na zemlji u svojoj službi, oni kažu da je skoro svaka žena propovednik nosila te haljine nalik krilima, znate već, ili sa tim izbočinama ovako, i nosile su Bibliju.

Samo pogledajte koliko »Bili Grejma« ima danas na zemlji. Ali znate, Bili Grejm nikada ne može zauzeti vaše mesto. Niti ja mogu zauzeti Bilijevo mesto; niti on može zauzeti moje. Ja ne mogu zauzeti vaše, a niti vi možete zauzeti moje. Vi ste jedna individua u Bogu. Bog vas je načinio takve kakvi jeste, sa jednom određenom svrhom. Ako bi mi samo pronašli svoje mesto, i onda ostali tamo! Ako pokušamo učiniti nešto drugo, onda mi se nalazimo na nečijoj tuđoj teritoriji, sa čime mi narušavamo Božiju sliku.

Uzećemo to kao sa Bili Grejmom danas u denominacijskom svetu, kao što je on, ako bi ga možda nazvali jednim fudbalerom; on ima loptu.

Dakle, ako pokušate da oduzmete loptu od svog čoveka u timu, vi onda pogrešno igrate za svoj tim. Zaštite svog čoveka. Vidite? Nastavite da ga zaštite, stražite preko ostalih, da bi on mogao da potrči. I nakon izvesnog vremena daćemo gol, i doći će Isus, i onda će biti gotovo. Gospod vas blagoslovio.

Dakle, ja želim da govorim o ovom čoveku po imenu Zakej. I vidim ga gore na tom drvetu, znate već, sa lišćem skroz preko njega. I kada je sišao dole sa drveta, otišao je kući sa Isusom. I rekao sam: "Postao je član Poslovnih Ljudi Punog Evanđelja." Tako ako ovde ima jutros nekog Zaheja, nadam se da ćete prihvatiti ovaj dobar savet i postati član Poslovnih Ljudi Punog Evanđelja.

Kažete: "Punog Evanđelja?" Da, gospodine.

To je jedina stvar koju bi Isus propovedao, znate već, moralo bi biti puno Evangelje. Tako je. Nije li to tako? Sigurno, jer On je bio Puno Evangelje. Tako je. On, se nije Sebe mogao odreći.

Ali sada, imam ovde zabeleženo nekoliko delova Pisma, o jednoj maloj, poznatoj temi; ne će trajati više od nekoliko minuta, ako to pretrpите sa mnom. Dakle, u našem malom zajedništvu okupljeni, govorili smo o medvedu, gde je on svoje male šapice u kofici zavukao, i tako dalje, dakle odgurnimo to sada sve u stranu, i samo mislite da mi postajemo upoznati sa tim stvarima. I mi želimo sada ući u duboki deo Reči. Pognimo sada svoje glave, pošto pristupamo tome. Jer mi nemamo pravo, pristupiti Reči, a da pre toga ne govorimo najpre Autoru.

Sa svojim pognutim glavama, i sa zatvorenim očima, a verujem da su i naša srca povijena sa glavama. Pitam se, dok očima gledam preko slušateljstva, ima li ovde nekoga ko bi rekao, sa podignutim rukama: "Brate, propovedniče, opomeni me se u molitvi. Danas sam u potrebi"? Bog vas blagoslovio. Bog vas blagoslovio. Dakle, On vidi vaše ruke. On zna šta je pod našim rukama i u vašem srcu. Neka On to vama daruje, moja je molitva.

Dragi Bože, zahvalni smo za ovu zgradu u kojoj se mi, Tvoja ponizna deca možemo sakupiti, upravo da razgovaramo i imamo zajedništvo, upravo da budemo sami, dok sebe predajemo Hristu, i imamo želju da budemo više slični, kao što je On... Ovde se okolo nalaze braća propovednici, Gospode, ljudi koji su mnogo sposobniji da stanu ovde i propovedaju Reč nego ja, Tvoj nedostojni sluga; ali na mene je došao red. I Oče, molim se, ako bih danas rekao nešto što ne bi bilo prema Božijoj volji, da mi Ti začepiš usta pre nego što to kažem, kao što si To učinio sa čeljustima lavova da ne bi povredili Danijela.

Oče, mi sada molimo Tebe, da se setiš svakoga, svakog propovednika. I ovo probuđenje koje se odvija ovde u gradu, Gospode, dole u Božijim skupštinama, Assemblies of God, molim se dragi Bože, da Ti pošalješ takvo probuđenje tamo dole da se ovaj ceo grad pokrene od Božije sile, i da svi po kafanama i deca koja skitaju po ulicama dovedu do Božijeg prestola i da se ispune Njegovom dobrotom i sa Njegovim Duhom.

Daruj to, nebeski Oče. I molimo se danas, da ako ovde ima ljudi i žena, dečaka i devojčica, koji su bili dovedeni na ovaj skup jutros, ovde pod sklonište od snega, da veliki Sveti Duh poseti njihova srca i govori njima na misteriozni način. Možda nekoga ko je odlutao dalje, ko Te je jednom prihvatio, Gospode, ali sada se udaljio; vrati ih nazad jutros, Gospode.

I molimo se za ovu grupu meštana, za brata Earla i za njegovu ženu, i za ostale. Daruj to, Gospode.

A sada, prelomi nam Hleb Života, pošto otvaramo stranice Reči, zato što znamo da Biblija nije za lično tumačenje. A mi Bogu nismo potrebni da bi

tumačili Njegovu Reč; On je Svoj vlastiti tumač. On je jednom rekao: "Neka bude Svjetlost," I bi svjetlost. On je rekao: "Eto Djevojka će zatrudnjeti," i ona jeste. "I u posljednjim danima Ja ću izliti duh Svoj na svako tijelo"; bez obzira šta je svet rekao, On je to učinio. Njemu nije potreban tumač. On tumači Svoje vlastite Reči oživljavajući ih i potvrđujući ih, da je tako. Dođi u naša srca, Gospode Isuse, i protumači nam danas stvari za kojima mi imamo potrebu. Mi to tražimo u Isusovo Ime. Amen.

Dakle, ako će te otvoriti Bibliju. Verujem da nikada nisam propovedao neku poruku koju sam želeo propovedati, a da to nisam najpre čitao iz Reči. Zato što, će moje reči izneveriti; ja sam samo jedan čovek. Ali Njegova Reč jednostavno ne će izneveriti; jer On je Bog. Dakle, posvetimo se sada, da bi uzeli jednu malu temu, i mi ćemo otići odavde upravo za trideset do četrdeset minuta, ako je Gospodnja volja.

Dakle, Otkrivenje, želimo otvoriti Otkrivenje 3.- ću glavu, i počecemo sa 14. - im stihom. Čitaćemo samo taj deo, to je poruka Laodikejskom Crkvenom Dobu. Verujem, i ja pretpostavljam da većina Duhom ispunjenih ljudi i čitalaca Biblije, bi mogao reći 'amen' na to, da smo mi u Laodikejskom Crkvenom Dobu, zato što je to poslednje doba. Slušajte poruku o stanju crkve u ovom vremenu.

I anđelu Laodikijske crkve napiši: tako govori Amin, svjedok vjerni i istiniti, početak stvorenja Božijega.

Znam tvoja djela, da nisi ni studen ni vruć. O da si studen ili vruć!

Tako, budući mlak, i nijesi ni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojijeh.

Jer govoriš: bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne trebam; a ne znaš da si ti nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slijep, i go.

Svetujem te da kupiš u mene zlata žeženoga u ognju, da se obogatiš, i bijele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje, i masti očinjom pomaži oči svoje da vidiš.

Ja kojegod ljubim one i karam i poučavam: postaraj se dakle, i pokaj se.

Evo, stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom.

Koji pobjedi daću mu da sjede sa mnom na prijestolu mojemu, kao i ja što pobijedih i sjedoh s Ocem svojijem na prijestolu njegovu.

Ko ima uho neka čuje šta govori Duh crkvama.

Gospod neka blagoslovi čitanje ove Reči. Dakle, želim uzeti samo na par minuta, jednu malu temu nazvanu, "Vrata u Vratima," to su tri reči. "Vrata u Vratima."

Mogli biste mi reći: "Brate, ovde verovatno ima stotinu ljudi. Zar ne misliš da je to jedna mala tema, kada pred sobom imaš stotine duša?"

Pa, to je možda istina, tema je mala. Ali ne računa se veličina teme, već o čemu se radi. Računa se o čemu tema kaže.

Kao, verujem da je to bilo u Lojevilu u Kentakiju, pre neko vreme, jedan mali dečko je bio gore u mansadri, preturao je po starim koferima gore u mansadri, i naleteo je na jednu staru poštansku markicu. Prvo, prva stvar u njegovom umu bila je, da za to može da kupi jedan sladoled kornet. I tamo je bio na ulici jedan kolekcionar, tako da je otišao tamo, što je pre mogao. I rekao je: "Šta ćete mi dati za ovu markicu?"

Kolekcionar je nju pregledao, i požutelo je izgledala. Rekao mu je: "Daću ti dolar."

Moj Bože, to je bilo prodano veoma lako. On bi je dao i za pet centi, i bio je srećan što je mogao kupiti sladoled, ipak bila je prodana za dolar. Kolekcionar je nju prodao za petsto dolara. A onda kasnije, ne znam tačno dokle je stigla; ali bila je prodana za mnogo više dolara. Vidite li, mali komadić papira, ništa posebno, upravo jedan komadić koji vi ne biste podigli sa patosa. Ali nije papir imao vrednost; već ono što je bilo na papiru to je imalo vrednost.

I tako je to i sa čitanjem Božije Reči. To nije samo papir, i vrednost tog papira, ili veličina papira; to je ono što piše na papiru. A jedna Reč je dovoljna da se spase svet, ako bi se to na taj način prihvatilo.

Nedavno tamo čitao sam jednu priču o jednom - u danima našeg cenjenog, Jednog od najvećih predsednika, mislim, kojeg je ova nacija ikada imala bio je Linkoln. Ne zato što je on iz Kentakija, nego zato, što je on bio veliki čovek. On je bio bez obrazovanja, no ipak bilo je nešto u njegovom srcu, -. jedan Cilj.

Ja volim, kad jedan čoveka pred očima ima jedan cilj. Volim ljude koji imaju nešto za čega se bore, ne samo da jednostavno kažu: "Pa, šta god bude došlo, to dolazi." Oh, stanite na noge i stojte za to. A Linkoln nikada nije dao da mu obrazovanje ometa put; on je trebao nešto da uradi. Mislim da bi svaki hrišćanin trebao da bude takav; upoznajte vaš cilj i to uradite.

Članovi ove mesne grupe, ne treba da kažu: "ili, mi imamo doručak jednom mesečno," to nije to, "ili jednom nedeljno." Imajte svrhu u životu, nešto što ćete učiniti. Bog vas je poslao ovamo; učinite nešto u vezi toga, svaki član svake crkve. U gradu je jedno probuđenje. To probuđenje je ovde sa jednom svrhom. Uzmimo nešto iz toga. Učinimo nešto u vezi sa time, da nije stime uzaludno bilo.#####

U vremenu Linkolna, učestvovao je, jedan mladić u ratu, i on je bio jedna kukavica. I u vreme svoje službe on se povukao sa svoje dužnosti; i našli su ga krivcem, i da je trebao da se strelja. Bilo je strašno. A jedan drugar ga je voleo pa je otišao ka gospodinu Linkolnu da dobije za njega milosti. On je u to vreme bio ovde u Sjedinjenim Državama predsednik, tako da je on otišao do njega po oprostaj.

I on mu je rekao, kada je skupio hrabrosti; a gospodin Linkoln, jedan visok, bradati, tipično južnjački, mršav. I on je rekao: "Gospodine Linkoln, postoji jedan dečak koji će umreti za dva dana, biće streljan, zato što je pobegao u vreme bitke." I rekao je: "Gospodine Linkoln, taj momak nije loš momak. Ali za vreme pucnjave, i ljudi koji umiru, bio je nervozan. I bio je toliko uznemiren da je podigao ruke i počeo da vrišti. I pobegao je." Rekao je: "Poznajem momka." Rekao je: "Gospodine Linkoln, jedino vaše ime na ovom parčetu papira ga može spasiti. Molim, smilujte se Vi njemu?"

Naravno, ovaj hrišćanski džentlmen, brzo je potpisao papir: "Taj, i taj je pomilovan." Potpisao se imenom: "Abraham Linkoln, predsednik Sjedinjenih Država."

Glasnik se vratio nazad brzo koliko god je to mogao. I odjurio je do ćelije; rekao je: "Slobodan si! Slobodan si! Ovde je pomilovanje od gospodina Linkolna, potpis od gospodina Linkolna. Slobodan si!"

On je rekao: "Zašto si došao da mi se rugaš, znaš da ću ja sutra umreti?" On je rekao: "Nosi to oдавде; ti mi se samo rugaš." I on nije prihvatio. Rekao je: "Ne, ja ne želim." Rekao je: "Samo mi se rugaš..." Rekao je: "Da je to od predsednika," rekao je: "bio bi na njemu grb i bio bi na pravom papiru."

On je rekao: "Ali ovo je njegov potpis."

On je smatrao: "Po čemu ću ja poznati njegov potpis?" On je rekao: "Ti mi se samo rugaš; ti pokušavaš da mi popraviš raspoloženje." I počeo je da plače okrenuvši leđa. Mladića su streljali sutra ujutru.

I nakon smrti mladića, a predsednikovo ime je bilo na komadiću tog papira da je bio pomilovan, onda šta? Oni su taj slučaj predali federalnom sudu. I evo šta je odlučio federalni sud, što je zadnja reč za sve naše sudove. Nama se ponekad ne sviđaju njihove odluke, ali se mi njih svakako moramo držati (Vidite?), zato što je to konačna stvar. To je zadnja reč. Doneli su ovakvu odluku: "Jedno Pomilovanje nije Pomilovanje ako ono nije prihvaćeno kao takvo Pomilovanje."

I tako je to i sa Božijom Reči. Ona je jedno pomilovanje ako se prihvati kao pomilovanje. A To je Božija Reč; To je Božija sila za one koji će To verovati i To prihvatiti.

Bez obzira, vi možda na To gledate, i kažete: "Oh, to je sve tako zamršeno; postoji milion prevoda, i sve tako nešto." Za nekoga bi To moglo tako biti.

Ali za mene, To je i dalje Božija Reč, Isus Hristos isti juče, danas i zauvek. On je obavezom vezan da se drži Njegove Reči.

Dakle, On mora jednog dana, da sudi crkvi - skupštinama. A ako On bude sudio prema Katoličkoj Crkvi, kako oni smatraju, pa onda po kojoj Katoličkoj Crkvi će On suditi? One se razlikuju jedna od druge. Ako će On suditi po Metodistima, vi Baptisti ste propali. Ako će suditi po

Pentakostalnoj, svi vi ostali ste propali.

Ipak On ne će suditi prema jednoj crkvi. Biblija kaže da će On suditi svetu Isusom Hristom, a Hristos je Riječ. Dakle vidite, mi smo bez izvinjenja; to je Božija Reč, po kojoj On nam sudi; tako da nije bitno koliko je malo, svaka Reč ima važnost, rečeno nam je u Otkrivenju 22:18.

Najpre ću početi s 1. Knjigom Mojsijevom. Bog je dao čoveštvu Svoju Reč da sebe zaštite od smrti, greha, i tuge, ili ma kakve nesreće: Njegova Reč je kao jedan lanac. On je kazao: "Ne smete jesti od tog drveta, jer u koji dan kada budete sa njega okusili, morate umrijeti." A lanac je najjači u svojoj najslabijoj karici. A naše duše su nošene preko pakla držeći se za ovaj lanac; ipak ako vi samo pokidate jednu od njih, i to je sve što trebate učiniti! Jeva nikada nije prekršila jednu rečenicu; ona je prekršila jednu Reč, preko Sotone. Tako je se bilo dogodilo u početku Knjige.

U sredini Knjige došao je Isus i kaže: "Ne živi čovjek o samom hljebu, no o svakoj Riječi," ne od samo jednog djela, samo jedne odavde i jedne odande, već od svake Reči koja izlazi iz usta Božijih.

Kada je On bio mrtav, uskrsnut, i izašao na Nebo, vratio se nazad, i pojavio se On Jovanu, kako je On rekao da će nakon Njegovog uskrsnuća. Pitahu ga: "Šta će se desiti sa ovim čovekom?"

Isus mu reče: "Ako hoću da on ostane dok Ja ne dođem, šta je tebi do toga?" Tačno je znao da ne će to biti bukvalno njegov život, već će se njegova služba nastaviti. I On ga je podigao u 4. - oj glavi Otkrivenja, i pokazao mu sve stvari koje trebaju doći, u kojima mi sada živimo, čak i do ove teme danas.

A onda u 22.- oj glavi, u zadnjoj glavi, u 18.- om stihu, rekao je: "I ako ko god oduzme jednu Reč od Knjige; ili, ako ko dometne jednu reč Tome, oduzeće mu se udeo od Drveta Života." Vidite? Tako mi verujemo da čovek živi od svake Božije Reči. Ja to verujem i znam da je to istina. Koliko je to malo, to nije važno. Dovoljno je da se tome oduzme samo jedna Reč, i već se dogodilo.

Jer pošto ja moje mnoge prijatelje iz Kanade koji su ovde vidim, došlo mi je na pamet u povezanosti »mali« i »beznačajni«. Sećam se kada sam bio u Kanadi, kada je kralj Džordž, bio došao, za koga sam imao privilegiju da se molim, kada je bio izlečen, od te multipleks skleroze; on je tada bolovao od skleroze, i takođe je imao tegobe sa čirom u stomaku; kao što to danas imaju mnogi Kanađani i Amerikanci. Ali videći ga kako je prolazio tuda, sedeći u fijakeru, on je bio jedan pravi kralj. On je sebe predstavljao kao jednog kralja. A pored njega je sedela prelepa kraljica obučena u plavu haljinu, i dok su oni vozili niz ulicu.

A jedan moj prijatelj i ja smo zajedno stajali. I dok je fijaker prolazio,

on je okrenuo svoju glavu i počeo da plače. Stavio sam svoju ruku na njega i pitao ga: “U čemu je problem?”

On je rekao: “Brate Branham, eno ide moj kralj i njegova kraljica.” Pa, sam mogao shvatiti.

Tako da sam pomislio: “Ako jedan Kanađanin, pod upraviteljstvom poglavara, ne pod upraviteljstvom poglavara, ali još uvek ima Englesko upraviteljstvo; i dok je kralj prolazio, da je to moglo jednog Kanađanina da navede na plač, i da okrene svoju glavu i plače, šta će to onda biti kada mi vidimo našeg Kralja?” I misliti o tome, da će naš deo biti Kraljica!

Tada su sva deca bila puštena iz škole, mala dečica; bila im je dana jedna mala Britanska zastavica. Kanadska zastava se drugačije zvala. Brate Fred, kako se zvala Kanadska zastava? “Union Jack”. No oni su im dali male Britanske zastavice da mašu. I dok je kralj prolazio tuda, svi mališani su ustali, mahali su sa svojim malim zastavicama, i klicali kralju. A bili su i orkestri koji su svirali: “*Bože Spasi Kralja,*” dok je on prolazio ulicom.

Oh, ako biste samo mogli dobiti prizor, šta će biti tamo u tom uskrsnuću.

I kada su im bila dana uputstva, mališani su se vratili nazad u školu čim se završila parada. I mališani su se vraćali nazad, a jedna škola je izgubila jednu malu devojčicu. I oni su svuda tragali da bi našli malu devojčicu, gore dole po ulicama. I konačno, iza telegrafskog stuba, stajala je jedna malena, slatka, sićušna devojčica, upravo plačući iz sveg srca.

A učitelj je nju podigao i pitao je: šta je bilo? Nisili videla kralja?...

“U čemu je stvar? Da nisi možda propustila da vidiš kralja?”

Rekla je: “Da, videla sam kralja.”

Rekao je: “Da možda nisi mahala svojom zastavicom?”

Rekla je: “Jesam, mahala sam svojom zastavicom.”

A on je rekao: “Pa, onda, zašto plačeš?”

Ona je rekla: “Vidite učiteljice, ja sam tako mala, drugi su stajali predamnom; oni su bili veći. I mahala sam svojom zastavicom, ali on to nije video.” I ona je zbog toga bila zbrinuta. Pa, moglo bi bilo da kralj Džordž nije video lik te male devojčice. On možda nije video to rodoljubivo srce, i šta je ona osećala prema njemu. Bila je previše premala.

Ali to nije tako sa našim Kraljem. Oh, i najmanju stvar koju mi učinimo, On je vidi. I on zna sve stvari i misli koje su nam u srcu, šta god da je to, i koliko je to malo. I kako Njemu mi služimo? Onako kako služimo jedni drugima. Ako ja vas ne volim, kako onda mogu voleti Njega? Vidite? “Ono što ste učinili jednom od najmanjih mojih, učinili ste Meni.” Vidite? To su male stvari koje mi ponekad ne uradimo, koji kida ceo lanac i to nam daje da idemo bezbrižno, denominacijski promišljeni, a zaboravlja se na ove male stvari koje su zaista suštinske stvari.

Sve, svaka Božija Reč je suštinska. Ništa se od Toga ne može izostaviti. Mi moramo uzeti svaku Reč Božju, upravo onako kako je to bilo napisano.

“Evo Stojim na vratima,” rekao je Isus u ovom Laodikejskom Dobu, *“i kucam.”* Da li ste primetili, jedino crkveno doba u kome je On bio izbačen napolje iz Svoje crkve? U svim drugim crkvenim dobima, On je bio u crkvi. Kroz Metodističko, i Luteransko, i tako dalje, On je bio unutar crkve. Ali On je ovde izvan; naše veroispovesti i ostale stvari su Ga isterale iz crkve. Ipak On stoji tamo napolju i još uvek kuca: “Ako ko čuje glas moj, i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom, isceliti mu oči, i dati haljine, i dati mu bogatstvo Neba; onom koji čuje Mojekucanje.”

Mislim da se mogu setiti imena slikara koji je naslikao tu sliku, naslikao tu sliku kraj vrata. Kada je on... Vi znate, da sve velike slike moraju proći kroz liniju, ili kroz kritičko mišljenje, pre nego se može izložiti u »Hall of Fame« dvorani velikana. Ta originalna slika, sada bi koštala milione dolara.

Ipak, vidite, to je kao što i crkva mora proći kroz kritičko mišljenje. Mi prolazimo kroz to. Vas će zvati: “sveti - valjač,” bićete svakako nazvani. Ali ako se samo možete držati svog mesta u Hristu, onda će nas On jednog dana odneti u »dvoranu velikana«. Ali prvo moramo proći kroz kritiku. To prebrodi samo mali broj nas; to je mesto gde se to pokazuje. Onaj koji ne može podneti kritiku je nezakonito dete a ne Božije dete. Bez obzira koliko se on pridružio crkvi, ili šta god da je on učinio, on je i dalje, ako on ne može podneti kritiku, on je nezakonit i nije pravo Božije dete. Ali jedno pravo, istinsko Božije dete ne mari šta kaže svet; sve drugo je sekundarno. On svoj um ima usmeren na Hrista, i to završava tu stvar!

Da. Šta god da Hristos kaže da se učini, on će to učiniti. Gde god Jagnje ide, on ide sa Njim, gde god. I onda vi vidite Njegovo pojavljivanje - Njegovu Prisutnost, i šta On čini. On je uvek sa Svojim narodom, Njegovom Nevestom. On je zaprosio. Jednog dana biće Svadbena Večera.

Ipak, kada je slika prošla kroz mišljenje kritike, gomila kritičara se okupila oko ovog slikara. Ne mogu se setiti njegovog imena. Pokušavam da mislim na Mikelandela, ipak on je bio vajar Mojsijevog - kipa. No ne mogu se setiti njegovog imena. No, kako god, kritičar je rekao: “Vaša slika je izuzetna,” rekao je: “nema ništa što bih mogao reći protiv slike.” On je rekao: “Zato što On drži fenjer u Svojim rukama; to pokazuje da On dolazi u vreme noćne tame.” On je rekao: “I On stoji pred vratima, sa Svojom glavom, Svojim uhom, da bude siguran da ne će propustiti ovaj tihi poziv. On je Svoje uho položio prema vratima, i On kuca na vrata.” On je rekao: “Ali znate, gospodine, postoji jedna stvar koju ste zaboravili na vašoj slici.”

A slikar, utrošio je ceo život da je nacрта; on je rekao: “Šta je to što sam

zaboravio, gospodine.?”

On je odgovorio: “Bez obzira koliko je On kucao, vi ste zaboravili da nacrtate kvaku. Nema kvake na vratima. Ako obratite pažnju na vrata, na vratima nema kvake.”

“Oh,” rekao je slikar: “Ja sam je tako s namerom nacrtao. Vidite, gospodine,” rekao je: “kvaka je sa unutrašnje strane. Vi ste taj, koji otvara vrata. Ti otvaraš vrata.”

Oh, zašto čovek kuca na vrata drugog čoveka? On pokušava da uđe. On pokušava da nastupi unutra. On možda ima nešto što vam želi reći ili da sa vama porazgovara. On ima za vas poruku. I to je razlog što ljudi kucaju na vrata jedni drugim. Imaju neki razlog što tako čine. To se ne može desiti bez nekog razloga. Vi nećete ići u kuću nekog čoveka osim ako nema neki razlog da odete; ako nemate razlog da ga posetite, prenesete mu poruku, ili nešto? Postoji neki razlog što neki čovek kuca na vrata drugom čoveku.

Gde god da postoji jedno pitanje, mora postojati i jedan odgovor. Ne može postojati pitanje a da nema odgovora na njega. Tako da je to ono što mi tražimo u Bibliji, na ova pitanja za ovaj dan; Biblija ima odgovor. A Hristos je odgovor.

Dakle, mnogi važni ljudi kucali su na vrata našega vremena, i mnogi su kucali u prošlim vremenima; i verovatno kako se vreme nastavi, biće još mnogih važnih ličnosti, na vratima pokucati.

Dakle, možda kao prva stvar, ako vam neko pokuca na vrata, ako bi mogli, okrenuli biste se i povukli zavesu, da vidite ko je tamo.

Ako ste zauzeti, kao što mi tvrdimo: „...da smo u ovom vremenu, “Prezauzet sam da bi išao u crkvu; prezauzet da učinim to. I znaš, moja crkva ne veruje u takvo nešto.” Vidite, mi smo ponekad pomalo van reda, u odnosu na Reč.

Ali vi povlačite malo zavesu sa strane, i onda želite videti ko tamo stoji. I ako je to važan čovek, vi brzo onda otrčite ka vratima.

Dakle, vratimo se unazad samo malo i uzmimo nekoliko ljudi koji su kucali. Vratimo se nazad i razmišljajmo o Egipatskom faraonu, gde je mnogo vekova unazad živio. Šta ako bi faraon, Egipatski kralj, sišao dole do neke kuće? A da se taj seljanin na neki način ne bi slagao sa faraonom, i da nije verovao u njegovu politiku, i da se nije slagao sa njim. I ipak, tamo stoji faraon, stoji kraj vrata nekog ciglara ili mazača blata, kao što bi ih mi nazvali, tamo u Egiptu. I on povuče svoju zavesu, a tamo stoji moćni faraon pred vrata. I on kuca sa osmehom na licu. Naravno, taj seljanin bi otvorio vrata i rekao: “Uđite veliki faraone, neka vaš ponizni sluga nađe milost u vašim očima. Ako ima bilo čega unutar mojih zidova, ja sam vaš rob, faraone. Vi ste me počastvovali više od moje braće. Vi ste došli u moju kuću, a ja sam siromah čovek. Vi jedino posećujete kraljeve i velike ljude,

i važne ljude. A ja sam beznačajan. No, vi ste posetili mene, i time me počastvovali, faraone. Šta bi tvoj ponizni sluga mogao učiniti?" Bez obzira šta bi faraon mogao tražiti, čak i njegov život, on bi mu ga dao. Sigurno! To je jedna čast.

Ili recimo na primer, uzmimo Adolf Hitler, kada je on bio firer u Nemačkoj. Šta, ako bi sišao dole do kuće nekog vojnika? A gomila nacističkih vojnika ga je okruživala? Kao prvo znate, i neko bi odjedanputa pokucao na vrata. A mali vojnik bi rekao: "Ah, jutros se loše osećam. Ženo, reci im neka idu."

I otišla je tiho do vrata i povukla zavesu.

Rekla je: "svome, mužu: "Brzo! Ustani!"

"U čemu je stvar? Ko je tamo napolju?"

"Hitler, naš Nemački firer." Oh, Bože."

Mali vojnik bi skočio unazad, brzo se obukao, i stao sa velikom pažnjom. Došao je do vrata, na vrata se kucalo - otvorio vrata, i rekao: "Hajl Hitler!" Vidite, on je bio veliki čovek, u svoje vreme u Nemačkoj. "Šta je to što ja mogu učiniti?"

Da je rekao: "Idi i skoči sa planine," on bi to učinio. Zašto? Nije bilo većeg i važnijeg čoveka u Nemačkoj, u tim danima nacizma, nego što je to bio Adolf Hitler. On je bio jedan veliki čovek. I kakva je to jedna čast, kada on posećuje samo generale i velike ljude, ali ovde je on, kraj vrata jednog pešadinca! Oh, to bi za njega zasigurno bila velika čast.

A sada, šta je sa Flegstafom? Dovešćemo to bliže kući. Šta ako bi ovog popodneva, naš predsednik, gospodin Džonson, L.B. Džonson, šta ako bi sišao sa aviona, negde blizu ovde? A mi smo svi samo jedna klasa ljudi. Mi smo svi siromašni. Možda neko ima malo bolji posao, možda malo bolju kuću, ali nakon svega, mi smo samo obični ljudi. Ali šta ako bi on sišao dole do vaše kuće, možda nekom od najponiznijih među nama, i da on pokuca na vrata; vi odete do vrata, a tamo pred njima predsednik L.B. Džonson? Pa, to bi bila velika čast. Možda biste se mogli sa njim ne slagati oko politike. Ali bili biste počastvovan čovek da vam predsednik Sjedinjenih Država stoji pred vratima! Ko ste vi i ko sam ja? A tamo pred vašim vratima stoji Lindon Džonson. Bez obzira da li ste Socijalista ili Republikanac, ili se razlikujete u mišljenjima milione kilometara, ali bi još uvek bila velika čast.

I znate šta? Zato što vam je bila ukazana ta čast, bili biste to veče i na televiziji. Sigurno. Pa i u dnevnoj štampi bi bilo među naslovima, ovde u novinama u Flegstafu, da je: "Džon, Predsednik Sjedinjenih Država je juče doleteo nepozvan u Flegstaf, i otišao dole, čak bez poziva, i pokucao na vaša vrata." Ponizno, taj predsednik bi nosio ime poniznog čoveka, neko tako velik a da dođe na moja ili vaša vrata; mi smo niko i ništa, i da onda dođe dole i priča sa nama.

Pa, vi biste išli ulicom i rekli: “Da, ja sam dasa. Predsednik me je posetio.”

“Stani mirno, samo da te uslikam s profila. Gledaj pravo u mene. Dakle, kako biste izgledali kada bi se udaljili?” Bili biste važna osoba. Sigurno.

Šta bi bilo, ako bi došla kraljica Engleske, čak i ako niste njen podanik? Ipak, to bi bila čast za neke od vas žena da ugostite kraljicu Engleske, iako niste njen podanik. Ali, ipak ona je velika osoba; ona je najveća kraljica danas na svetu. Sigurno da jeste; u političkom vidu. Ali ako bi ona zatražila neki mali ukras sa vašeg zida, čak i ako ga puno cenite, vi biste joj to dali. Bila bi čast da to učinite. Sigurno, ona je kraljica Engleske.

I vama bi ukazao čast i predsednik. I svako bi pričao o poniznosti Engleske kraljice, koja je letela preko da bi videla neku određenu ženu u Flegstafu, jednu malu niko i ništa. A novine bi bile pune toga, a vesti bi brojale.

Ali, da li znate, da najvažnija Osoba svih vremena, Isus Hristos, kuca na vaša vrata? A On je odbačen, više nego svi kraljevi i velikani koji su ikada postojali. To je tačno. I vi Ga možete prihvatiti i izaći napolje i reći nešto o tome, a spoljni svet bi vam se smejaio u lice. Nijedne vesti to ne donose.

Ko bi veći od Isusa Hrista uopšte mogao doći u vašu kuću? Ko bi veći od Isusa Hrista mogao da vam pokuca na vrata? Ko bi to mogao učiniti? Božiji Sin, koji bi mogao kucati na vrata vaše kuće, ko bi mogao biti važniji? A ipak On kuca dan za danom. A ako Ga vi čak i prihvatite, nazvaće vas fanatikom. Dakle, vidite li kako svet poznaje svoje? Tako je. Ali On ne bi došao, da On nema razloga za Svoj dolazak.

Uporedite ipak poniznost predsednika Džonsona, ili Kraljice Engleske, ili ma kojeg velikana, kako bi ona samo bila veća, poniznost te velike važne osobe, koja kuca na vaša vrata?

A šta je sa poniznošću Sina Božijeg? Ko smo mi? Grešnici, prljavi, rođeni u grehu, oblikovani u bezakonju, došli na svet i govorili laži? A onda i pored svega, dolazi Sin Božiji i kuca na naša vrata.

Dakle, kraljica Engleske bi vas mogla zamoliti za uslugu. Možda bi mogla nešto uzeti od vas. Tako bi mogao i predsednik, mogao bi od vas da traži stvari koje vi ne biste želeli učiniti. Mogao bi tražiti od vas neku dragocenost od koje vi ne biste želeli da se odvojite, a što njemu ne bi značilo ništa.

Ali Isus vam nešto donosi kada On kuca. On vam donosi oprostjenje. Nemojte ga odbaciti. Kao što se postupilo ovde na našem sudu, tako će biti i u Nebeskom Kraljevstvu. Ako je On kucao i doneo oprostaj, a vi ste ga odbili, i umrli u svojim gresima, vi ćete umreti, čak iako ste imali čast da sedite na skupovima kao što je ovaj, i ako ste imali čast da prisustvuje-

te probuđenjima, ili u vašoj crkvi, i čuli svog pastira kako propoveda poruku Evandjelja. I bili ste među slušateljstvom, i morate da odgovorite: "Da, bio sam tamo." Možda, biste mogli reći i još više. "Čuo sam pevanje. Uživao sam u njemu. Čuo sam svedočanstva. To je sve bilo realno." Ali vi ste to odbacili.

Prepostavite, da sam ja mladi čovek, i da sam upoznao mladu damu; i da je ona bila lepa i da je hrišćanka? Ona bi odgovarala svim mojim prepostavkama. Tako isto je u Reči. Vi ne možete naći greške u tome, ipak vi se morate odreći ljudskih tradicija. Vi kažete: "Oh, verujem, da je tačno. Vidim da je Bog rekao." Ali vi za vas morate prihvatiti. Onda ako žena postane deo mene. Onda vi postajete jedan deo Reči, što je Nevesta. Ako je On Reč, Nevesta će biti jedna Reč - Nevesta. Vidite, sigurno će ona biti. Vidite, vi To morate prihvatiti.

Mogli biste reći, šta god želite; mogli biste se hvaliti u vezi predsednika; ali uobičajeno kada dođe red na Isusa da kuca na našim vratima, mi Ga jednostavno odbacimo. Vidite, mi jednostavno ne želimo da imamo ništa sa Njime. Mi kažemo: "Pa, jednog drugog dana."

Šta bi bilo, ako biste kucali na nečija vrata? Dakle, okrenimo sada sliku za trenutak drugačije. Šta ako biste otišli i kucali na nečija vrata, i da ste imali nešto za njih? I nakon svega, da su oni prema vama postupali, kao što ste vi prema Bogu; pa, ako je tako sa vama, u redu, ali nećete se zalepiti za zvono. I kada vi pokucate na nečija vrata, i oni provire kroz prozor, i navuku zavesu; ili da dođu do vrata i kažu: "Jedan drugi put!"

"Pa, želeo bih samo..."

"Nemam jutros vremena." Zna li vi, šta biste onda učinili? Verovatno istu stvar koju bih i ja učinio, i ostali, više se ne bi vraćali nazad.

Ali ne i Isus. "Stojim i kucam." On konstantno kuca. "Onaj koji traži nalazi, i koji kuca, otvoriće mu se." Ne samo časak pokucati nego je konstantno - kucanje." Kao što je to priča o nepravednom sudiji. Žena je otišla i želela odbranu - ali nije mogla dobiti odmah. Ona je konstatno kucala i molila iznova. A najposlije, on reče: "Samo da je se otarasim, odbraniću je od njenog neprijatelja."

Koliko više će Nebeski Otac učiniti? Stvarno moramo biti mi koji kucamo na Njegova vrata. Trebalo je da Adam juri gore dole po vrtu i da viče: "Oče, Oče, gde si Ti?" Ali umesto toga, bio je to Bog koji je hodio gore dole po vrtu: "Sine, moj, gde si ti?" Vidite, to samo pokazuje šta smo mi. Mi se uvek skrivamo, umesto da izađemo napolje i da to ispovedimo. Mi pokušavamo da odemo, i da se sakrijemo iza nečega. To je upravo ljudska priroda; mi je imamo takvu. Da, gospodo.

Vi biste ovim ljudima dali najbolje što imate, sve. Ali, vi ne biste prihvatili Isusa. Ne mislim na vas ovde, ali mislim na ljude sve uopšte.

Ili biste mogli reći ovo; rekli biste: "Propovedniče, upravo sam to učinio.

Ja sam upravo otvorio moje srce i pustio Isusa da uđe. To sam učinio pre deset godina. Ja sam to učinio pre dvadeset godina." Pa, to bi moglo biti sasvim tačno, ali da li je to sve što ste vi učinili?

Želim vas sada upitati. Ako bi nekoga pozvali u svoju kuću, i kada bi on prošao kroz vrata... Bolje reći, neko vas pozove unutra, kaže: "Uđi unutra."

"Da, ja imam jednu svrhu; dolazim izvan grada i biću poštovan. Vidiš?" Na takav način mnogi ljudi prihvataju Hrista. "Jer glasi: „Ja pripadam crkvi. Ja pripadam jednom viđenom mestu takvom - i - takvom, tamo dole, gde Dr. Psiho. takođe pripada, znaš već. I to je najveća crkva. Tamo ide i gradonačelnik, i mnogi ostali drugi. Ja pripadam toj crkvi." Oni su Njega pustili unutra samo toliko gde kažu: "Da, ja ću Ga prihvatiti," radi jedne lične koristi.

Ali šta je onda, kada Isus uđe u vaša srca? Mnogi ljudi su Njega prihvatili jer oni ne žele ići u pakao. Ali kada Isus dođe u vaše srce, On želi biti vaš Gospod; ne samo Spasitelj; već i Gospod. *Gospod* znači: "*Zapovednik*." On ulazi unutra da preuzima Vladavinu.

Dakle, vi pitate: "Da li je to tako, brate Branham?" Naravno. Šta ako bih vas ja pozvao u svoju kuću, i vi prođete kroz vrata? I vi pokucate na vrata, i ja pogledam napolje; i ja kažem: "Da, uđite. Ako mi možeš pomoći, pa, učini onda. No sada, kada si ušao unutra, dakle, ne želim da se muvaš okolo po mojoj kući. Ti stoj tamo kod vrata."

Sećate se, da je naša tema: *Vrata unutar Vrata*. Dakle, unutar ljudskog srca postoje mnoga mala vrata, a ta mala vrata prikrivaju mnoštvo stvari. Samo Njega pustiti unutra, to nije završena stvar, On želi sasvim ući unutra.

Kada ja uđem u vašu kuću, ako mi poželite dobrodošlicu na vratima, naravno, ako kažete: "Uđi, brate Branham. Toliko mi je drago da te vidim." Ja bih rekao: "Pa, za mene je privilegija da dođem kod tebe u tvoju kuću."

"Oh, zar nećeš ući i sesti? Brate Branham, prođi kroz našu kuću; osećaj se kao kod kuće." O, Bože.

Ja odem do frižidera, i uzmem jedan od onih velikih sendviča, ovako nekako, skinem cipele, i odem u spavaću sobu i legnem. I imam jedan istinski gastronomski praznik. Vidite? A zašto? Zato što se osećam kao kod kuće. Vi ste me dočekali dobrodošlicom. Zato ja cenim ako ste me dočekali dobrodošlicom.

Ali ako bih ja ušao u vašu kuću, i vi mi kažete: "Ti ostani tamo kod vrata, dakle; da se nisi muvao okolo." Ne bi se osećao previše dobrodošao. Da li biste vi? Ne. Vidite? Ne biste se osećali dobrodošlim. Neko vas pozove unutra, i kaže: "Dakle, čekaj. Da, uđi, ali ostani tamo!"

Dakle, postoje još mnoga mala vrata u unutrašnjosti u ljudskom srcu.

Upravo ćemo govoriti o nekolicini njih. Vidite? Nemamo vremena da prođemo kroz sva ta vrata, jer ih ima mnogo. Vidite? Ipak recimo, u sledećih deset minuta, govorimo o nekolicini - troje vrata.

Dakle, na desnoj strani ljudskog srca, kada prolazite kroz vrata, postoje jedna mala vrata s desne strane, i ono tamo unutra se zove, »vrata ponosa«. Oh, Bože. "Da nisi prošao tamo kroz ova vrata!" Oni ne žele Gospoda tamo na ta vrata propuste da prođe; gde je ponos. "Ja imam plavu krv! Ja ću se pobrinuti! Oh, Vidite, to je ponos. "Da se tamo nisi muvao!" Dakle, On se ne može osećati dobrodošlim, dokle god vi pred Njim držite ta vrata ponosa zatvorena.

On mora da vas ponizi. Vidite, to je zbog čega On ulazi unutra. "Hoćeš reći da trebam da idem tamo dole i da se ponašam kao i ostali?" Pa, vi ne morate; to je zasigurno. "Pa, reći ću ti, šta misliš šta da radim kada budem išao na poslovni sastanak sledeći put? Šta da radim, ako se sutra sretnem sa mojim poslodavcem? I da trebam da imam taj Duh na meni, i de možda skačem gore dole usred svog posla, i da govorim u jezicima! Oh, to bi me ponizilo. Ne, samo se kloni odatle!"

Oh, tu ste vi! Vidite? Da, vi ćete pustiti da Isus uđe unutra; vi ćete se pridružiti crkvi i ubeležiti svoje ime, i prihvatiti Isusa kao svog Spasitelja; ali šta je sa time da On bude vaš Gospod, kada On ima svu vlast? Kada je On Gospod, onda sve Njemu pripada, vi ste onda potpuno Njemu predani.

Ali taj mali ponos! "Oh, misliš da mi žene, da moramo pustiti kosu da raste?" Pa, to je ono što je On rekao. "Hoćemo li morati da ostavimo manikiranje, ili šminku?" To je ono što je On rekao. "Pa, šta misliš šta će biti sa mojim krojačkim kružokom? Nazvaće me staromodnom." Dobro, držite se samo svog ponosa. Samo tako nastavite. On će stajati kod vrata; jer će samo dotle moći ići.

Ali kada ste spremni, da otvorite ta vrata, i dopustite Njemu da uđe unutra; On će onda za vas raskršiti. Šorcevi će završiti ovde napolju u kantama za smeće, a i šminka će otići u kante za đubre, a berberin će umirati od gladi ako on seče žensku kosu neke prave vernice.

Sada, da ne kažete: "To ne smeta." Oh, da, jer to pravi razliku. To je ono što kaže Biblija. To je tačno. Vidite, tamo se nalazi jedna mala reč, a vi ne želite Njega da imate.

"Ali, moj pastir..."

Ne marim, šta je tvoj pastir rekao. To je ono što je Biblija rekla: "Sramota je za jednu ženu, ako tako čini."

"Dakle," vi kažete, "ti bi nas trebao učiti, brate Branhame, kako da primimo Svetog Duha, ili slično tome." Pa kako ćete naučiti algebru, ako ne poznajete ABC - DU? Ne znate čak ni kako da se ponašate, kako da izgledate, da se oblačite. Sramota je, gledati ove žene danas na ulici.

Otišao sam juče na jedno mesto, kada, oh, kada se pojavila neka

izopačena banda. Muškarci su imali kose preko očiju, i spuštala se prema dole oko vrata, i kao zvoncare, koje klinici nose u školi, obučeni u velike stare cipele, sa ustima do pola otvorenim. Moglo se reći da su delikventi. I došli su tamo na taj način i rekli: "Mi smo Francuzi."

Ko bi uopšte na svetu zaposlio jednog takvog čoveka? Kako će zarađivati za svoj život? I video sam nekoliko pravih momaka koji su se tamo nalazili. Oni su došli tamo dole sa fakulteta, ti buntovnici, mislim da sebe nazivaju bube ili bitlsi, ili nešto poput toga, nešto od tih stvari što dolazi iz Engleske. I tamo što se toga tiče, ko bi zaposlio jednog takvog čoveka da radi kod njega? Da li biste vi zaposlili takvog čoveka, vi poslovni ljudi? Ako biste to učinili, vi još niste dovoljno blizu krsta.

Pogledajte na te žene po ulicama, to je sramota. Možda je neka nevina mala žena u ovim malim haljinicama na sebi (Vidite?), zašto, pa sramota kako one izgledaju. Pa, ako njima kažete: "Pa, ženo, ti činiš s time preljubu!"

One kažu: "samo malo, mladi čoveče! Ja sam upravo toliko jedna poštena žena. To bi moglo tako biti u *vašim mislima*. I moglo bi tako i biti, dokazujući to i kroz lekarski nalaz da ste takvi.

Takođe mislite o tome, zapamtite: na dan suda, vi ćete odgovarati za preljubu. Isus je rekao: "Da svaki koji pogleda na ženu sa željom, već je učinio preljubu u srcu svojemu," a vi sebe tako njemu pokazujete. Vidite li vi kako ih je đavo zaslepeo? To je jedno kaljanje. To je sramota. Vidite li, one imaju jedan duh. To je duh, koji čini te stvari. To je jedan nečisti Duh.

Ali pravi Sveti Duh će učiniti, da se žena pristojno oblači i da izgleda sveto.

Žena mi je jednom rekla. Išli smo niz ulicu, i naleteli smo na jednu ženu u našoj zemlji sa haljinom zatvorenom na leđima. Bilo je to veoma neobična stvar (Vidite?): nije tamo bilo mnogo pentakostalca. Tako da smo zaključili da je imala haljinu na sebi. I ona je rekla: "Bili," rekla je: "Poznajem neke od tih žena. One pevaju u horovima ovde dole u tim crkvama."

Rekao sam: "Naravno."

Rekla je: "Pa, onda veruju da su hrišćani?"

Rekao sam: "Draga, gledaj. Vidiš, mi smo jedni izuzeci."

Rekla je: "A šta je sa našim ljudima?"

Rekao sam: "Gledaj, draga, mi pripadamo jednom drugom narodu."

Ona je rekla: "Molim?" Rekla je: "Oni su Amerikanci."

Ja sam rekao: "Da, ali mi nismo."

Ona je rekla: "Mi nismo?"

Ja sam rekao: "Ne."

Onda sam joj ja objasnio: "Kada idem u Nemačku, nađem nemački duh, kada odem u Finsku..." U tim saunama, mnogi od vas Finaca to zna, žene

se kupaju s muškarcima. Dakle, to je samo finski duh. Moćni i fini ljudi, ipak, vi nalazite gde god da idete, vi zateknete nacionalni duh.

Kad idite u crkvu, pogledajte u pastira, ako je on divljak i tako nastavlja dalje s bukom, i zajednica će biti upravo ista. Vidite? Oni uzimaju duh jedan od drugog, umesto Svetog Duha.

To je razlog što imamo tako puno izopačenih biblijskih nauka. Umesto da se vratite nazad na šematski plan, oni prihvataju duh neke denominacije. Reč im je toliko bila strana, kao što je Ona bila kada se pojavio Isus predstavljajući pravo istinsko Evandjelje. Oni su rekli: "On je đavo. On je Velzevul." Vidite? Ali vi tamo to dobijate.

I rekla je moja žena: "Pa, ako mi nismo Amerikanci, šta smo mi onda?" Rekao sam: "Naše Kraljevstvo je odozgo." Vidite, mi smo slobodni i nanovo rođeni. Kraljevstvo Božije je u vama. Vidite? Ponašajte se kao građani Odozgo; vi ste delegati odande. Rekao sam: "Mi smo ovde građani, i živimo ovde u telu. Ali u našem duhu, mi smo putnici i stranci." Mi smo sada stranci za svet, čak i za svoju sopstvenu naciju, jer smo prihvatili poziv, kada je On pokucao na naša vrata, da postanemo deo Njega, postali deo Njegove Reči. A Reč nas je ispravila, oživela nas i učinila je da se ponašamo, kako pristoji hrišćanima.

Ja sam bio čuo jednu malu priču sa Juga, odavno. Bilo je tamo jedne prodaje robova. To je bilo u vreme podele rase, a na Jugu su držali robove. Oni su obilazili i kupovali ih, kao što bi vi to činili sa polovnim kolima na pijaci.

Dakle, ja sam integracionalista, apsolutno. Hteo sam reći za odvajanje. Ja sam za odvajanje. Nije me briga koliko se oni raspravljaju, vi ne možete biti hrišćanin a da ste za integraciju. To je potpuno tačno. Bog je čak razdvojio svoj narod. On razdvaja Svoj narod. "Za to izidite između njih." On je za odvajanje. "Ne dohvatajte se do nečistote." On je povukao Izrael, tog Jevrejskog naroda, iz svih drugih zemaljskih naroda. On je za razdvajanje. Ipak ja ne verujem, da ma koji čovek treba da bude rob. Bog je stvorio čoveka; ljudi su načinili robove. Ne verujem da jedan treba da vlada nad drugim, ma koja rasa, boja, ili ma šta drugo.

Ali postoji jedno odvajanje, Hristova Nevesta se odvaja od svih ostalih crkava; to je potpuno tačno. Postoji prirodna crkva, i duhovna crkva; telesna crkva, Reč - Sabor. To je uvek tako bilo. "Isus je došao k svojim, i svoji Ga ne primiše; a koji Ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božiji."

Tako ovaj - postojali su kupci, a trgovački posrednici su prolazili zemlju i kupovali robove. Jednom je jedan došao na veliku plantažu, i posmatrao ih je. Robove su veoma tukli, i sve ostalo, znate već. Bili su daleko od kuće; i nikada se ne bi ponovo vraćali. Buri, Holandžani, su išli tamo i hvatali ih, dovodili ih ovamo i prodavali ih. I oni više nikada ne bi videli

ponovo oca, niti majku, niti su ponovo videli svoje bebe. Oni su ih parili jedne sa drugima; uzeli su velikog čoveka, uparili ga sa velikom ženom, odveli ga od njegove žene da bi stvorili veće robove. Oh, Bog će jednog dana od njih tražiti odgovor zbog toga. Tako je. To nije u redu.

Kao što je Abraham Linkoln jednom rekao, kada je sišao iz broda u Nju Orlinsu, uzeo je svoj cilindar...

Video je dvoje ili troje malih crnaca kako idu putem, i nisu imali obuću, gde su tamo stajali. Krava je ležala i lizala mraz sa zemlje, a oni su uterivali krave unutra. Njihova mala stopala su bila izranjavane i krvarila su. Oni su pevali: "Ti imaš cipele; ja imam cipele, i sva Božija deca imaju cipele."

Kada je on tamo izašao iz broda, otišao je do obora sa bikom, tamo je stajao jedan veliki crnac, sav išiban, testirali su njegovo srce. I jurili su ga gore dole po ulici sa bičem iza njega; a onda su mu proverili srce, da bi videli da li je sve u redu. Njegova jadna mala žena je tamo stajala, sa dvoje ili troje dece na rukama; hteli su ga prodati da bi ga uparili sa većom ženom. A stari Abraham Linkoln uzeo je svoj šešir pod mišku, na taj način, i udario svojom pesnicom; rekao je: "To je pogrešno! I jednog dana ću stati protiv toga ako me to bude koštalo i života." A onda tamo, u Čikaškom muzeju, nalazi se odelo natopljeno krvlju koja je oslobodila tecrnce od toga.

I ja kažem da je taj greh i te stvari, da su pogrešne. Bože pomози mi da ih pobedim, i svim propovednicima Evandjelja. Mi smo rođeni kao slobodna Božija deca. Mi nemamo nikakvog posla sa ma kojom veroispovešću ili kultom koji bi nas odveo u Svetski Savez Crkava. Mi smo slobodni, rođeni ljudi u Svetom Duhu. Mi imamo jedno pravo. Mi smo izašli iz takvih stvari, kao što je biti Pentakostalac. Tako je. Dakle, mi smo sada slobodni. Mi ne moramo ponovo biti vezani tim stvarima.

Ipak kupac je rekao, gledajući na njegove robove, stotinu i nešto njih, na velikoj plantaži, video je on jednog, momka tamo, koga ne moraju da šibaju; isprsis se, podignute glave, upravo u poslu. Rekao je: "Čuj me! Želim kupiti njega."

Vlasnik je rekao: "Oh, ne! Rekao je vlasnik: "On nije za prodaju.

On je rekao: "Pa, on je rob, zar ne?"

Rekao je: "Da."

On je rekao: "Pa po čemu se on toliko razlikuje?" Rekao je: "Da li ga hranite drugačije?"

Rekao je: "Ne, oni svi jedu zajedno tamo napolju u kuhinji."

Rekao je: "Da li je on šef ostalima?"

Rekao je: "Ne, on je samo jednostavni rob."

"Pa," rekao je: "zbog čega je toliko drugačiji?"

Rekao je: "Znate, i sam sam se pitao." I rekao je: "Znate, tamo u

domovini odakle dolaze, tamo u Africi, otac tog momka je kralj plemena. I bez obzira što je on u tuđini, on se ponaša kao sin kralja.”

Oh, pomislio sam, šta je sa jednom mladom damom hrišćankom, i sa jednim mladićem. Žene, prestanite tako da se oblačite. Muškarci, prestanite pričati te prljave šale i ostale stvari! Mi smo sinovi i kćeri Kralja. Oblačite se kao kraljica; oblačite se kao jedna dama. Ponašajte se kao jedan džentlmen; ne dajte da vam kosa naraste ovako dole. Biblija je rekla da je to loše (priroda vas uči) da muškarac ne treba da ima dugu kosu? I sramota je za jednu ženu da se čak moli sa sečenom kosom. A šta je sa tim stvarima? “Odvratno je za ženu da se obuče u odeću koja pripada čoveku.” Veliki nepromenljivi Bog se ne menja. A ipak danas je sve tako raspušteno kao i ostatak nacije, jedna je sramota! Ponašajmo se kao sinovi i kćeri Božije. Živimo tako. Mi smo sinovi Kralja. Mi smo truli? ova gomila prljavštine i nečistote, svuda okolo, a ljudi sebe zovu “hrišćanima” a i dalje se tako ponašaju.

Ali upamtite, jednog dana mi smo čuli kucanje, i Njemu otvorili, ponos i sve ostalo je otišlo. Amen. Ne marim kako me sve zovu. Oh, pretpostavljam da sam malo staromodan. Ali, i moj Spasitelj je takođe staromodan.

Da li je tako? Čuli ste tu pesmu. Budite staromodni. Nemojte pokušavati da se ugledate na nekog drugog. On je vaš Primer. Pokušajte biti kao što je On, a Duh u vama će vam pomoći. Učinite da vaš život bude kao Njegov.

Da, tamo postoje jedna vrata. Želim da govorim o jednim drugim vratima. Pošto moram završiti. Tamo se nalaze jedna druga vrata, upravo do tih vrata, prolazeći sa desne strane, a ta vrata su vrata vašeg privatnog života. Oh, vi ne želite da On to pobrk. “Dakle, ako želim da izađem napolje na malu koktel žurku, šta ti imaš protiv toga? Koja to crkva treba da mi kaže šta da radim?” Uh, tu ste vi. Vidite? “Desetak mojih prihoda? Ko će mi to reći, šta treba da uradim? To je moja privatna stvar. Ja zarađujem taj novac! Ja imam svoj lični život. Nosiću šorceve ako to želim. To je moja Američka privilegija.” To je istina. Sigurno. Tako je.

Ali ako ste vi jagnje a ne koza (Vidite?), On je samo zainteresiran za jaganjce. Oni će jednog dana, jedni od drugih biti razdvojeni.

Ovca ima vunu. To je jedina stvar koju ona ima. I ona ne može da proizvodi vunu. Nama nije rečeno da proizvodimo plodove Duha, već da ih nosimo. I dokle god je ona, jedna ovca, ona će nositi vunu. Ona ne mora da je proizvodi. Nalaze se žlezde i sve ostalo u ovci; i ona će proizvoditi vunu zato što se unutar nje nalaze žlezde i adrenalin i ostale stvari koje proizvode vunu.

A kada ste vi hrišćanin, vi ćete se upotpunosti složiti u Reč. Nema nikakve veze, šta bilo ko drugi kaže. Vi ne treba ništa da proizvodite, i da

izvlačite ništa, da pumpate i vučete. Vi ste hrišćanin, i vi upravo automatski radate rod Duha. Vidite, i to je jednostavno tako. Vidite?

Ali, ljudi danas, oni ne žele da se vi petljate u njihov privatni život. Jedino što vi činite, je da upravo otvorite svaka vrata, i da kažete: "Uđi unutra, Gospode Isuse." I gledajte šta se onda dešava. Kada vi to vidite u Knjizi, da vi trebate nešto određeno da učinite, onda vi činite. Zašto? Jer vi ste jedna ovca, od samog početka.

Ali ako vi želite samo sesti, i držati Ga kod vrata, i kažete: "Priključio sam se crkvi. Dobar sam kao i ti. (Vidite?) Prihvatio sam Hrista." Možda je to ono što ste upravo učinili. Ali da li je On vaš Gospod? Vidite?

Dakle, Gospod ne može postaviti jednu Knjigu pravila i reći Reč, a onda se vratiti i to poreći. I ako kažete da imate Svetog Duha, a Biblija vam kaže da učinite određene stvari, a vi kažete: "*Oh, ja u to ne verujem.*" Samo zapamtite ovo, taj duh koji je na vama nije Sveti Duh, jer On ne može poreći Sebe. Tako je. On se ne može odreći Sebe. On je napisao Reč, i On straži, i ispunjava je. Vidite? Dakle, to nije SvetiDuh.

To je duh, u redu. To bi mogao biti crkveni duh. To bi mogao biti pastirev duh. To bi mogao biti duh ovog sveta. To bi moguće bilo. Ne znam šta je to; šta god da je, to bi mogao biti denominacijski duh. Onda znači: "Ja sam metodista. Ja sam baptista. Ja sam prezviter. Ja sam pentakostalac. Ja sam to." Pentakostalac!

Dakle, upamtite, ja želim da to razjasnim; Pentakost nije organizacija; Pentakost je iskustvo koje vi primате. Vi metodisti, baptisti, katolici, i svi mogu doživeti Pentakost. Vi se ne možete pridružiti Pentakostu, jer nema načina da se tome priključite.

Ja sam u porodici Branham već pedeset pet godina. Znaite, nikada me nisu zamolili da postanem Branham. Već ja sam bio rođen kao Branham. I na takav ste način i vi hrišćanin, vi ste rođeni kao hrišćanin. Tako je.

Dakle. Oh, taj privatan život! "Oh, kažem ti, moj pastir odlazi na te plesove, i mi igramo tvist. Oni tamo to rade." U redu. Vidite? "Da mi nisi govorio šta smem, a šta ne smem da radim." U redu (Vidite?), vi Njega ne želite pustiti unutra.

Samo ste Njega pustili unutra jednom, a onda ste se vratili da igrate Tvist ili Roken - Rol, ili šta god što ćete učiniti, vidite li šta možete učiniti. Vi to ne možete učiniti. Pustite Njega jednom, i onda počnete nositi šor ceve, neke od vas žena.

Znam da vas dugo držim, ali želim reći još jednu stvar, ako je to u redu što se toga tiče.

Pretpostavljam da je najveći skup, koji mi je Gospod ikada dao da ga držim bio je u Bombaju, gde sam imao oko pet stotina hiljada ljudi, ipak - i dvesto i nešto hiljada u Africi, u Durbanu, na trkačkoj stazi. Tog popodneva sam rekao, nakon što sam video tako velike i veličanstvene stvari,

kada je naš Gospod sišao dole i učinio ih, rekao sam: “Misionari su vas učili Reč, ipak Reč je živa. Ono što On kaže mora oživeti.” I onda kada se u jednom mahu desilo isceljenje od dvadeset pet hiljada ljudi i prepuna sedišta tamo; upravo od jedne male jednostavne molitve, oni su videli Svetog Duha upravo, u radu. Ti ljudi, koji čak nisu ni znali ko su i odakle su došli, to je sve što su oni želeli videti. Vidite?

I pitao sam: “Koliko vas želi primiti Hrista?” Stalo je na noge trideset hiljada ljudi, pravi urođenici, noseći idole.

Doktor Bosfort, doktor Bakster i ostali, počeli su plakati. I brat Bosfort je dotrčao gore i rekao je: “Brate Branhame, ovo je dan krunisanja.”

Brat Bakster je rekao: “Brate Branham, pitam se, ja sam mislio da su oni mislili na telesno isceljenje.”

A jedan mladić je išao na svojim rukama i kolenima. A Sveti Duh mu je rekao odakle je došao, šta se desilo, rekao je: “Ti ćeš govoriti. Misli na svog brata; on je otprilike kilometar pozadi. On je jahao žutu kozu, i povredio je nogu.” Rekao sam: “Ali TAKO KAŽE GOSPOD, on je isceljen.” I došao je mladić sa štakama u rukama, ovako nekako. A miliciji je trebalo dvadeset minuta da ih utiša.

A onda taj mladić na svojim rukama i kolenima, na ovaj način dole, nije se čak mogao podići, i go. Moj Bože, tako užasna stvar. On je mislio da je došao tamo zbog turista, znate već, za neku vrstu igre iz džungle. I kada sam uzeo lanac prodrmao sam ga. Rekao sam: “Ako bih mogao pomoći tom jadnom malom stvorenju, a ne bih to učinio, ne bi bio dostojan da ovde stojim.” Ipak rekao sam: “Ja mu ne mogu pomoći. Ali imam jedan mali dar; mogao bih ga upotrebiti kao alat, i šta god da Gospod kaže.”

A kada mi je Gospod pokazao, rekao sam mu, ko je on bio, i rekao mu: “Otac i majka mu sede ovde; oni su iz Zulu plemena.” “Oni su pomalo neobično šlanki.” Zulu muškarci su teški 130kg u proseku. Tako da sam rekao: “Oni su neobično šlanki. A ovaj dečak se rodio u hrišćanskoj porodici, jer s njegove – s desne strane, kako se prođe kroz vrata, visi Hristova slika u maloj kolibi od trske.” I to je bilo baš potpuno tačno. Otac i majka su ustali. I potvrdili da se tako zove, i da je on bio taj i sve ostalo. Oni to nisu mogli razumeti. Pogledao sam nazad i video sam ga kako stoji tamo u viziji, uspravan samo kako je to mogao biti. Nikada se nije uspravio u životu, on je bio tako rođen. Rekao sam: “Gospod Isus ga isceljuje.”

On čak nije bio psihički zdrav, pokušao je da ide: “uh, ba, ba, ba,” tako nekako.

A ja sam zgrabio lanac, i ovako ga prodrmao. Rekao sam: “Sinko, Isus Hrist te ozdravlja. Ustani na noge.” I on je odmah ustao. Tekle su mu suze, preko njegovog crnog stomaka, dok je silazio dole. Video sam kako trideset hiljada urođenika posvećuju srca Isusu Hristu.

Kada sam kod Kivanis Kluba rekao... A oni su mi rekli da ću postati

sveti valjač kada sam napuštao Baptističku Crkvu, da bih mogao imati zajedništvo sa svim ljudima. Rekli su: "Pa, ti ćeš postati sveti valjač." Sedeo sam sa grupom svoje baptističke braće; rekao sam: "Slali ste tamo misionare u zadnjih stopedeset godina, a šta sam tamo zatekao? I dalje se drže idola." Rekao sam: "Ali sila uskrslog Isusa Hrista," trideset hiljada ljudi je primilo Hrista odjednom.

Dakle, želim kazati vama ženama, znate li šta se desilo tamo sa tim ženama? Rekao sam: "Upravo na tlu gde vi stojite, ispuniće vas Sveti Duh." A kada su podigli ruke da prihvataju Hrista kao svog Spasitelja, i kada su otišli odande: bile su gole, ništa osim jedne male zakrpe, krpica na prednjici. A kada su otišle odande, prekrstile su ruke na *ovaj* način, zato što su bile u prisustvu muškaraca, nakon što su primile Hrista.

Dakle, kako možemo mi, sestre, kako možemo mi u ovoj naciji da tvrdimo da smo hrišćani, a svake godine one skidaju sve više? Kada tamo ta osoba čak nikada nije ni čula za Hristovo Ime, već Ga samo prihvatila u svoje srce. Ne, vi njima ne biste mogli reći da su gole; one to nisu znale drugačije. Ali su se *ovako* prekrile, dok su odlazile odande. Za dan ili dva, zatekli biste ih obučene u neku vrstu odeće.

O, Bože! Negde je nešto pogrešno. To je sve izvrnuto teologijom. Sila uskrsnuća Isusa Hrista, kao što je On to učinio sa čovekom koga su nazivali: "Legion: našli smo ga obučenog pri zdravoj pameti." I ja počinjem da verujem da je to duh na ljudima koji ih vodi u amerikanizam i francizam, i sve te svetske "izme" i crkvene "izme". Ali neka oni samo jednom dođu do Učitelja, i da čuju to kucanje na vrata, obući će odeću i ponašati se kao žene i muškarci, i biće nanovorođeni hrišćani. Amen. Da.

Dakle, već sam stigao do dvadeset do dvanaest, samo još - samo još nekoliko minuta, da preskočimo ovde nešto. Samo jedan trenutak, samo neki delovi Pisma, želeo bih otvoriti još neka vrata. Hoće li to biti u redu?

Sledeća vrata tamo su vrata vere. Vidite, imali smo, vrata ponosa, vaš privatni život, a sada želimo da otvorimo vrata, za veru. Upravo postoji ceo krug njih, ali uđimo sada u veru.

Znate, pre izvesnog vremena bio sam u bolnici i jednu ženu su operisali. Ona me je pozvala, i rekla je: "Brate Branham, ja sam povratnik u greh. Hoćeš li se moliti za mene?"

Ja sam rekao: "Da, naravno, biće mi drago." Pitao sam: "Vi ste povratnik u greh?"

"Da."

Rekao sam: "Dakle, pričekajmo samo za trenutak. Da vam pročitam jedan deo Pisma."

Tamo je ležala jedna dama u krevetu, gledala je u mene, zaista čudno; ona, i njen sin oko dvadeset godina, jedan pravi Riki, stajao je tamo i posmatrao me na taj način.

Ja sam rekao: "Da, gospodo," rekao sam. Pročitao sam joj jedan deo Pisma: "Ako vaši gresi budu kao skerlet, postaće bijeli kao snijeg. I ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna." I kada sam joj to pročitao, rekao sam: "Ako si i zastranila, i udaljila si se od Boga, ali Bog se nikada nije udaljio od tebe, inače me ne bi zvala." Počela je da plače. Rekao sam: "Molićemo se."

A ta dama, iz susednog kreveta, rekla je: "Čekaj samo malo! Stanite samo malo tamo."

Rekao sam: "Da, gospodo."

Onda je ona rekla: "Povuci tu zavesu!"

Rekao sam: "Zar niste jedna hrišćanka?"

Odgovorila je: "Mi smo metodisti."

Ja sam rekao: "Pa, kakvo to ima veze sa time?" Vidite, to nije ništa više nego da kažete da ste vi neki kult, ili da ste bili u svinjskom oboru. Vidite? Rekao sam: "To ne znači ništa." Vidite?

Ali, vidite li, to je mesto odakle je to došlo, iz samo pravednosti. Ona je rekla: "To je protiv naše vere." "Mi ne želimo Božansko isceljenje u našoj crkvi ili tako nešto." Vidite li na šta mislim? Vidite? Oni ne žele otvoriti ova vrata. "To je protiv naše vere."

Postoji samo jedna vera. "Jedna vera, jedan Gospod, jedno krštenje." Radi se o ovoj veri.

Moja vera gleda na Tebe,

Ti Jagnje sa Golgote,

Ti Božji sine!

Ah, usliši mog vapaja,

Oslobodi me grijeha,

Božanski Spasitelju;

A sada, čuj me dok se molim,

I udalji svu moju neveru.

Greh! Greh! Postoji samo jedan greh; a to je neverstvo! Čovek koji pije nije nevernik. Vidite, to nije greh. To nije greh piti. Nije greh učiniti preljubu. Lagati, krasti, to nije greh. To su sve atributi [atribut = osobina] neverstva. Da ste vi bili vernik, vi to ne biste uradili.

Postoje samo dve stvari: vi ste ili nevernik ili vernik (Vidite?) jedno ili drugo. Vi ne činite sve te stvari i religiozne stvari kao što su te, samo zato što ste vi jedan nevernik; ako ste vi jedan vernik, Reč je ono što vi verujete, jer Hristos je Reč. Vidite? I tako, vi ste samo jedan nevernik zato što vi verujete nekoj tradiciji, ili nekim dogmama koje su pridodate Bibliji, ili tako nešto, a denominacije to čine. Ali pravi vernik, ostaje čvrsto u Reči. A Bog deluje upravo kroz tu Reč, upravo kroz To, da bi je

ispunio u našoj generaciji u kojoj mi živimo.

I sada primetite, i vi kažete: “Brate Branhame, Gospod...” Pa to je sasvim u redu, bilo je mnogo neobrezanih Filistejaca koji su jednom išli takođe. A i gomila Egipćana je pokušala slediti Mojsija preko Crvenog Mora. “Kao što su se Janije i Jamvrije suprostavili Mojsiju, mi nalazimo tu istu stvar u zadnjim danima,” Biblija je rekla.

A sada, samo još malo mi idemo dalje. Isus je rekao ovde u ovom – u ovom crkvenom dobu: “Jer govoriš: ‘Bogat sam, i obogatio sam se...’” Pogledajte samo kakvi smo mi danas, najbogatija crkva koja je ikada postojala. Pa dakle, znate, vi pentakostanci bi bili puno bolji, ako biste bili napolju sa gitarom na čošku, kao što su to bili vaši očeви i majke. Ali vi sada imate bolje crkve od svih ostalih, sa najvećim porastom na svetu; *ali gde je taj Duh Božiji, koji je nekada bio među vama?* Vi ste izostavili najvažniju stvar. “Jer govoriš: ‘Bogat sam...’”

Upamtite, ovo ovde govorim pentakostalcima, jer Pentakostalno doba je zadnje doba. Vidite, celo ovo probuđenje koje smo imali, iz toga nije započela neka druga organizacija. I ne će nijedne nastati. Ovo je kraj. Sada pšenica sazreva. Najpre je izraslo kroz lišće, i stabljiku, i klas, i to se sada nalazi u pšeničnom zrnu (Vidite?), dalje se više ne ide. Oni su počeli sa pokretom, malo Poznog Dažda, ali to je se upravo razilo; i sve ostalo će se tako dogoditi. Sada nastupa pšenica. Vidite?

Obratite pažnju. “Jer govoriš, ‘Bogat sam, obogatio sam se, i ništa ne potrebujem,’ a ne znaš da si ti nesrećan, i siromah, i slijep, i go, a to ne znaš; Svjetujem te...” O, Bože. “Evo stojim na vratima i kucam.” “Laodikejo, Ja kucam na vaša vrata, i savetujem vam da dođete k Meni, i kupite zlata okušanog u vatri; i bjele haljine, da se obučeš, i ne pokaže sramota golotinje tvoje.”

Odložite te druge stvari, i obucite se, kao što bi ste trebali uraditi: (Vidite?) u Hristovu pravednost, te Reči. Ne u moju pravednost; nego u Njegovu pravednost.

“Takođe ti savetujem da dođeš, i da uzmeš mast za oči, da bi pomazao oči, da vidiš.” Mast za oči!

Ja sam iz Kentakija. Rođen sam tamo u brdima, i mi smo imali jedno malo staro mesto, za spavanje gore na tavanu. I mi klinici smo podigli jedne stare drvene merdevine, kada smo išli gore na spavanje. I mi smo plegali. Morali su staviti komad platna povrhu nas kada je padao sneg. Dakle, te zvezde, i stare daske prekrivene šindrom.

Koliko vas zna šta je daska prekrivena šindrom? Pa, brate, zašto nisam obukao svoje radno odelo tamo gore? Ja se nalazim kod kuće! Vidite? Pa, oni imaju te stare šindre.

Koliko od vas zna šta su slamarice? Dakle, šta vi sve znate! Pomislio sam, da se moram pokazem užasno religiozno. Pa, smatram da se sada

nalazim upravo kao kod kuće. To je dobro. Ja nisam znao za ništa drugo do pre nekoliko godina.

Koliko vas zna šta je stara lampa sa starim dimnjakom? Znaite, to je bio veliki stari mesec i sova sa strane. Oni su imali u kući jednu malu četkicu za čišćenje, i morali su očistiti taj stari dimnjak, znate već. Ja sam obično koristio staru prskalicu, i ona bi me skroz poprskala; tako da sam ja uzeo grlo te lampe i okrenuo ga na drugu stranu da ne bi prskao. Da, zaista.

A moj deda je bio lovac sa zamkama. A majka moje majke potiče iz rezervata. On se oženio indijankom iz rezervata Čiroke tamo iz Kentakija i Tenesija, znate već gde, dolina Čiroke. On je bio lovac i postavljao zamke, sve vreme, na taj način je zarađivao za život.

A mi deca, kada smo ležali gore, pa znate, ponekad je zaista bilo veoma hladno. A i vetar je duvao tuda, i bilo nam je zaista hladno po očima, i oči bi nam se slepile noću, znate već. Mama je to zvala "gnoj." Ja ne znam šta je to, ali ta hladnoća bi vam ušla u oči, i smrzle bi se. A ona bi rekla: "Imaš gnoj u očima," vetar je tuda duvao, i noću bi bila promaja. A naše oči bi se slepile i natekle.

A mama bi se popela tamo ujutru po merdevinama, kada bi napravila kolačiće. Stavila bi na sto sirup od šećerne trske. I rekla bi: "Bili!"

Rekao bih: "Da, mama?"

"Ti i Edvard sidite dole."

"Mama, ništa ne vidim." Ja sam pozvao svog brata, zvali smo ga: "Grbavi." Rekao sam: "Ni on ne može videti. Znaš, imamo neku skramu na očima."

Ona bi rekla: "U redu, samo trenutak."

A deda, kada bi on ulovio rakuna. Koliko od vas zna, kako izgleda rakun? On bi ulovio jednog rakuna; skinuo bi masnoću i stavio je u jednu kantu. A to ulje od rakuna je bio lek za našu celu porodicu. Davali bi nam to za tešku prehladu, sa terpentinom u tome, i ugljevo ulje. Mi bi to isprali zbog upale grla. Onda je zagrejala to rakunovo ulje, došla bi i izmasirala bi nam oči, i oči bi nam se otvorile. Vidite? Bilo je to rakunovo ulje koje je uradilo. Vidite?

Dakle, brate, sestro, mi smo prošli kroz hladno vreme u crkvi. Tačno je, i mnogo religiozne promaje je tuda prošlo; svi su ozebli. I mnogim ljudima su oči tako zatvorene, a dolazi i veliki Svetski Savez Crkava skroz ovamo gore, i sve će vas silom naterati u njega. Oni se udaljavaju od te Reči, i šta više naše sopstvene grupe. A ja sam vezan dužnošću prema jednoj Poruci; ne da želim biti drugačiji, nego zbog ljubavi. Ljubav je korektivna. Vratite se nazad! Udaljite se od te stvari! Vi braćo propovednici, ne marim šta čini vaša grupa, udaljite se od toga! Ostanite izvan toga! To je žig zvjeri! Budite daleko od toga! Vidite, Isus kuca u ovom Laodikejskom dobu. Vidite li gde su Njega oni izterali napolje? On pokušava dospeti do pojed-

naca. Ne, ne do organizacija i grupa ljudi. On pokušava dospeti do jednog ovde do jednog tamo, i jednog tamo, pokušavajući. "Ja kojegod ljubim one i karam."

Kao što je jedan mali brat imao ovde viziju, i rekao mi je. On je rekao : "Ovo isto Svetlo koje ste vi primili, može biti svrha za vašu smrt." Vidite?

"Ja kojegod ljubim, one i karam; postaraj se dakle, i pokaj se. Evo stojim pred vratima i kucam." Dakle, pogledajte, rakunovo ulje ovo neće moći uraditi, ipak:

Ali postoji izvor ispunjen Krvlju,
Koja je istekla iz Emanuelovih vena,
Kada se grešnici zarone u taj tok,
Izgube sve mrlje greha.
Umirući razbojnik se radovao što je video
Taj izvor u njegovom danu;
Tamo bih i ja mogao, dok je on...

On mi je otvorio oči sa Svojom mašću za oči. Njegov Duh je sišao dole i užario Bibliju, Njegova mast za oči. Ja To nisam mogao videti. Bio sam samo jedan lokalni baptistički pastir. Ali jednog dana On je poslao Svog Duha, nije On ugrijao rakunovu mast, već On je poslao vatru Svetog Duha. Ovu mast za oči mi je On premazao preko mojih očiju, tako da sam mogao upoznati svoju Bibliju. I video sam da je Isus Hristos juče je i danas Onaj isti i va vijek. "Neka svaka ljudska reč bude laž, a Moja neka bude istina. „Evo, stojim na vratima i kucam."

I evo još jedna mala priča. Da li imate vremena? Samo još ovo, onda ću nastaviti dalje. Vidite?

Živeo je jedan stari crnac tamo na jugu. A njegovog pastora, sam poznao, jedan fin stariji čovek. Zvali smo ga »Gejbi«. Zvao se Gabrijel, a mi smo ga jednostavno zvali »Gejbi«. Njegov pastir i ja, mi smo veoma često lovili. On je bio jedan stariji crni brat. Mi smo išli u lov veoma često. A stari Gejbi je voleo loviti više od ma koga, koga sam poznao, ali je bio loš strelac. I tako, jednog dana su on i njegov pastir otišli u lov.

A mi nismo nikada mogli zadobiti starog Gejbija, da dolazi ka skupštini. Ali, on jednostavno nije. Nije želeo da dolazi u crkvu. Rekao je: "Ah, neću da idem tamo gde se nalaze ti licemer."

Rekao sam: "Ali, Gejbi, dokle god ti ne ideš, oni su veći nego ti. Ti se skrivaš iza njih. Razumeš?" Rekao sam, ti se možeš iza njih sakriješ. Ti si gori nego što su oni; oni idu tamo i trude se.

I tako on je rekao: "Ja vas veoma cenim, gospodine Bili." I rekao je: "Jaznam da stari Džons ide tamo, a on nije ništa; on igra kockarsku igru."

Rekao sam: "To je sve tako Gejbi. Vidiš, to je sve tako. Ali, upamti,

Džons će morati za to da odgovara; ti nećeš morati. Vidiš li? Ako ti samo ideš...” Rekao sam: “Imaš jednog dobrog pastira.”

“Oh, pastir Džons je jedan od najfinijih ljudi u državi.”

Rekao sam: “Neka on bude tvoj primer, ako ne možeš gledati dalje od toga. Neka ti on bude primer.”

I tako, jednog dana brat Džons je rekao, poveo je starog Gejbija u lov, i rekao je: “Ulovili smo više zečeva i ptica tog dana, nego što smo skoro mogli poneti.” I rekao mu je: “Dodi večeras...” Rekao je da je stari Gejbi dolazio od pozadi, i skroz utučen, znate već, kao što je to. A žena mu je bila prava odana hrišćanka. Ona je imala tamo mesto, žena ispunjena sa Svetim Duhom, i ona je uvek bila na polju dužnosti. Tako kada je stari Gejbi bio došao, pogledao je unakolo, ispričao mi je pastor Džons. Stari Gejbi je išao pozadi, znate već. A pastir Džons je rekao da je pogledao oko sebe; mogao je videti: “Stari Gejbi je nastavio gledati preko njegovih ramena, kao što je to, na zalazak sunca,” rekao je: “zaista se spustilo, postaje hladno.” Rekao je: “Nakon svega,” rekao je da je hodao sam, rekao je: “stari Gejbi, dodi ovamo.” A na njegovoj sačmari je visilo puno zečeva i ptica. Rekao je, potapšao je pastira po ramenu i rekao: “Pastore!”

Rekao je, okrenuo se i rekao: “Da, Gejbi, u čemu je stvar?”

On je pogledao, i potekle su mu suze velikim kapima niz njegove crne obraze, gde mu je brada već osedela. Rekao je: “Pastore, šetam se ovom obalom već pola sata.” Rekao je: “Posmatrao sam zalazak sunca.” Rekao je: “Znaš, ova moja seda brada, i osedela kosa,” rekao je: “znaš pastore, i moje sunce polako zalazi.”

On je odgovorio: “Tako je, Gejbi.” I on se upravo zaustavio i okrenuo se, i rekao: “Šta je sa tobom?”

On je rekao: “I moje sunce takođe zalazi.” Rekao je: “Znaš, li šta?” “Mora sam razmišljati,” “dok sam hodao duž obale, mora da me Gospod voli.”

Naravno: “Sigurno da te voli, Gejbi.”

Rekao je: “Znaš, ja sam loš strelac.” Rekao je: “Ništa ne mogu pogoditi,” nama je zaista potrebno to meso kod kuće.” I kazao je: “Pogledaj samo ovu gomilu divljači koje mi je On dao, ove ptice i zečeve!” “Ulovio sam dovoljno i za celu sledeću nedelju.” Rekao je: “On mora da me voli, jer ja ne mogu ništa pogoditi, ti znaš to.” Rekao je: “Ja ne bi mogao da pogodim, ali, vidi,” rekao je: “pogledaj samo šta mi je On sve danas dao.” Rekao je: “Mora da me On voli, inače mi ovo ne bi dao.”

Rekao je: “Tako je.”

I on je dalje govorio: “Ipak, osetio sam neko mi je neobično pokucao na moja vrata, kada sam ja tamo stojao. On mi je rekao, da se, treba okrenem, i On je rekao: ‘Gejbi, i tvoje sunce takođe zalazi.’” Rekao je: “Pastore, ti znaš šta sam ja sve učinio?” On je rekao: “Dao sam Njemu

jedno obećanje.”

On je rekao: “Gejbi, želim te nešto pitati.” Rekao je: “Koji sam ja jednu propoved propovedao, da je u tebi tako uradila?” Rekao je, pastiru, odnosno rekao je: “Dakle, čekaj malo,” rekao je: “ili je bilo jedne pesme, koju je hor pevao?”

On je rekao: “Oh, pa meni se zaista sviđa pevanje u crkvi, pastore.” On je rekao: “Sviđa mi se i svaka propoved koju ti propovedaš, jer to dolazi pravo iz dobre stare Knjige, i znam da je to istina.” Ipak, rekao je: “Nije u tome stvar.” Rekao je: “On je samo pokucao, i ja sam se okrenuo, i video sam kako je On bio dobar prema meni, šta mi je On dao.” Rekao je: “U nedelju ujutro, otići ću pravo napred na mesto gde ti stojiš.” Rekao je: “Daću ti svoju desnu ruku,” rekao je: “zato što sam dao srce Gospodu, upravo dole iza brda.” Obećao je: “Krstiću se, i stati uz svoju ženu. I ostaću tamo dok me Gospod ne bude pozvao više.” Vidite? Upravo se desilo, da je se samo jednom okrenuo i video kako je Bog bio dobar prema njemu.

Ja sam misionar. Ako biste, ipak samo jednom mogli pogledati očima kojima ja sada gledam, i videti Indiju i ostala mesta, te male gladne ljude, majke koje umiru na ulicama, a njihova mala deca više ne mogu ni plakati od gladi, i samo razmislite šta sve mi ovde danas imamo! Pogledajte na automobile kojima vi dolazite. Pogledajte na odeću koju nosite. Pogledajte koliko ste bogati. Prijatelju, zar ne možeš čuti ovo tiho kucanje?

Pomolimo se. Sa svojim pognutim glavama, i svojim srcima, dok minuti sada ističu, sedam minuta je do ponoći. Moj brate, sestro, i nauka nam govori da je samo tri minuta do ponoći. Dakle, ako samo možete pogledati oko sebe i razmisliti samo za minut, vaša mala deca sede tamo pokraj vas. Koliko, spastičnih malih ima!

Pogledaj brate, na svoju lepu ženu, i pomisli, koliko puno ljudi koji imaju milione dolara, i vole svoje žene svim srcem, a one su se odale alkoholu. On bi dao svoj milion, da bi ga žena volela, kao što vaša žena voli vas. I vi supruge, kako je s mnogim drugim?

Koliko ima majki ovde jutros sa svojom malom decom, i koliko očeva? Moj Bože, postoje mnogi ljudi koji gledaju u dečiji krevetac, koji su osakaćeni! Pogledajte, kako finu decu vi imate!

O Bože! Postoji tako mnogo stvari. Ako bi smo mi samo pravo pogledali. On je bio toliko dobar prema nama Amerikancima. Dakle, ne osećate li vi, da vam je jutros malo potrbno pomasti? “Otvori mi oči samo još malo, Gospode, otvori mi oči”? Kao što je naša sestra to tako prelepo otpevala: “Njegove oči su na vrapcu, samo na malom vrapcu, i znam da me On posmatra.”

Dakle, On te upravo sada posmatra. Možeš li samo čuti, ovo tiho, jedno

malo kucanje kao što je ovo: “Ja dolazim ovog jutra k tebi”? To je najviša Čast, koju bi ikada neko mogo imati, ako osećate to kucanje na svom srcu.

Hoćete li samo podići ruke, i reći: “Zbog toga, Gospode, Tvojom pomoći i Tvojom milošću, od danas pa nadalje, živću najbliže Tebi najbolje što umem. To je sve što ja znam, samo da Te zamolim.”? Bog vas blagoslovio. Bog vas blagoslovio. “Tvojom pomoći i milošću, od današnjeg dana, i nadalje, ja ovo nikada ne ću zaboraviti.”

“Evo, stojim pred vratima i kucam. Ako ko...”

Dakle, upamtite, gde je On kucao, da li na kuću? Ne. Da li na bar? Ne. Gde On kuca? Pa na skupštini.

“Ako neko bude čuo Moj Glas, i otvori Mi vrata, ući ću i večerati sa Njim, i On sa mnom.”

Dragi Bože, ovih nekoliko isprekidanih, i zbrda nadole jutros rečenih reči, na neki način neka bi Sveti Duh protumačio ljudskim srcima.

Dakle, bilo ih je puno, Gospode, možda od ovih stotinu ljudi ovde, podiglo je dvadeset do trideset ljudi ruke. Nema načina da bih znao šta im je potrebno, Gospode. Ali znam da je do ponoći ostalo samo još nekoliko minuta, i do dolaska Gospodnjeg; a ipak, pre nego što se ovaj sneg otopi sa zemlje, mogli bismo biti pozvani, i ovo bi mogao biti trenutak, koji bi mogao odlučiti celu budućnost, bilo da budu ostavljeni ovde ili da idu u uznesenje.

Dragi Bože, mi ponizno prihvatamo Isusa, mi prihvatamo sve Njegove Reči. Ispuni nas, Gospode, ispuni nas sa Svojim Svetim Duhom, i neka bi naš život automatski donosio rod. Daruj to, Gospode.

Oprosti nam naše pogreške. Oh, tako ih puno imamo, Gospode. I mi nemamo ništa što bismo mogli ponuditi, Gospode, jer sve što smo primili, Ti si nam to darovao. Kao što je Gejbi rekao u maloj priči koja je upravo bila ispričana: “Ti nas sigurno voliš, Gospode, inače ti ovo ne bi činio.” I samo misliti, kako su ti ljudi ovde sedeli još od ranog jutra, sedeli su ovde još od osam sati ujutro, četiri sata je već prošlo kako oni ovde unutra sede. Oni Te vole, Gospode. Oni Te vole. Dakle, Oče, hoćeš li upravo poslati masti Svetog Duha, i otvori nam oči?

Ovi koji su ovde u gradu, neka bi oni požurili na probuđenje skupštine večeras; neka bi tamo bilo jedno veliko izlivanje. Daruj to, Gospode. Neka bi ovde u gradu počelo jedno staromodno probuđenje. Daruj to. Blagoslovi svakog pojedinca, koji na bilo koji način nešto za tebe radi, blagoslovi svakog od Tvojih slugu po svetlu, koji ulažu napor. Budi sa njima, Gospode, i pomози njima.

Otvori nam oči, da bismo mogli videti sve više i više Hristov lik. Daruj to, Gospode. Oprosti nam naše grehe.

I sada, ovi što su podigli svoje ruke, Oče, ja Ti ih sve predajem. Primi ih. A sada, ja citiram Tvoju vlastitu Reč, Gospode: “Nebo i zemlja proći će,”

ali riječi moje ne će proći. Ti si rekao: “onaj (lična zamenica), onaj koji čuje Moje Reči...” Gospode, oni bi mogli biti siromašni i jednostavni, ali neko ih je čuo. Seme je posejano. “Onaj koji čuje Moje Reči i (veznik) i veruje u Onoga koji Me je poslao (zato što je On to učinio), on ima (sadašnje vreme) Večni Život, u budućnosti ne će doći na sud, nego je prešao iz smrti u Život.” Podigli su ruke, Gospode. Oni su prekršili svaki zakon nauke; gravitacija nam vuče ruke dole. Ipak oni su dokazali da je u njima duh, koji može čuti kucanje na vrata i podignuli svojom desnom rukom prema Nebu. Dakle, otvorite vrata. Otvoreno je, Gospode, i udi unutra. Mi smo Tvoji. Primi nas, u Ime Isusa Hrista. Amen.

Ja Njega ljubim, ja Njega ljubim,
Zato što je On najpre ljubio mene
I pribavio moje spasenje
Na Golgotskom drvetu.

Da li vi Njega ljubite? Pitam se da li bismo mogli samo zatvoriti oči na trenutak. Dakle, iz naših srca, sa podignutim rukama pevati.

Ja Njega ljubim, ja Njega ljubim...

Mi prihvatamo jutros Tvoje kucanje, Gospode. Moje ruke su podignute. Sve naše ruke su podignute Gospode.

Udi sada Gospode Isuse. Dođi u naša srca i večeraj sa nama, i mi ćemo večerati sa Tobom.

Da li Ga ljubite? Oh, mislim da je On divan. Zar vi ne osećate, Njegovu prisutnost kako vas čisti? To me zaista privodi bliže Njemu, upravo se osećam zaista dobro zbog toga. Vidite? (Brat Branham peva)

Dakle, želim da vi pevate ovu sledeću strofu ove divne pesme, stare crkvene pesme, i ja želim da se vi sa nekim rukujete. Ostanite samo u svojim sedištim; samo recite: “Bog te blagoslovio brate. Bog te blagoslovio sestro. Tako mi je drago da sam ovde sa tobom.” Učinimo to sad. [Brat Branham i zajednica pevuje: “Moja vera gleda gore na Tebe,” i rukuju se među sobom.] Bog vas blagoslovio, Karl. Meni je drago što sam ovde. Ja upravo uživam u tome. Hvala vam, hvala vam.

Samo mislite, metodisti se rukuju sa pentakostalcima, baptisti se rukuju sa prezviterima!

Dok sada lagano pevamo, iz dubine svojih srca. Znate, nakon očišćenja, nakon karanja, mislim da je dobro da se uđe u Duh i da pevamo dražesnost Svetog Duha.

“Kako je lijepo i krasno, kad sva braća žive zajedno.” Biblija je rekla: “Kao dobro ulje na glavi, koje se staće na bradu, bradu Aronovu, koje se staće na skut od haljine njegove.” Vi ste predivni ljudi ovde. Nadam se da ću se vratiti da vas ponovo posetim, pre nego što me Isus pozove, ili pre

Milenijuma. Ako ne bih uspeo, videću vas sa one strane reke. Sreću vas kod reke. Amen. Imaćemo sastanak.

(Brat Branham peva.)

Svaka vrata otvorite. Oh, samo pritisnite to malo dugme, i posmatrajte, kako se redovi otvaraju. Recite: "Uđi unutra, Gospode Isuse, budi mi Gospod, moje sve."

O neka od današnjeg dana, da Ti ne stojiš pred vratima, nego budem potpuno Tvoj!

Vi koji ste podigli ruke i želite još više biti vođeni prema Gospodu, zamoliću vas da dođete večeras na probuđenje skupštine. I siguran sam da će vas odavde tamošnji pastir tamo primiti. On ima dva dinara, ili koliko god da mu je dano da se pobrine, da Ulje i Vino izlije preko rane. On može dela ka kraju završiti.

Bog vas sad blagoslovio! Ja predajem skup, samo bratu Vilijamsu.